

O HOLISTICKOM ŽIVOTE

Rady do života
od autora Rozhovorů s Bohem

Neale Donald Walsch

1999

2002

2007

www.vesmirmi-lide.cz

www.andele-svetla.cz

**TYTO INFORMACE JSOU VHODNÉ
PRO VOLNÉ ŠÍŘENÍ SVĚTLA.
www.andele-svetla.cz**

**THESE INFORMATION ARE APPROPRIATE
FOR FREE SPREADING LIGHT
www.angels-light.org**

*Z anglického originálu **On holistic living***

Venovanie

*Dennisovi Weaverovi,
hercovi, aktivistovi,
priateľovi a spoločníkovi na ceste.*

*Ctí si božské v každom človeku,
miluje zem a kráča po nej so šarmom.
K svojmu telu sa správa
ako k chrámu živého ducha.
Je ukážkou toho,
čo všetko znamená Holistický život.*

Text na zadnej strane obálky

Sme schopný žiť v súlade s prírodou, s vesmírom, s inými ľudskými bytosťami? Vieme si predstaviť život, ktorý by bol radostný, harmonický a prebiehal takmer bez trápenia a bolesti? Máme v sebe dosť síl hovoriť vždy pravdu a zmeniť to, čo nie je dobré?

Neale Donald Walsch je presvedčený, že to všetko sa dá uskutočniť. Žiť dobre – po fyzickej, duševnej aj duchovnej stránke – je v našich možnostiach, musíme sa len rozhodnúť. Žiť holisticky znamená uvedomovať si, že človek je súčasťou celého systému, celého spôsobu myslenia, celej reality a že všetko, čo si myslíme, hovoríme a robíme, túto realitu ovplyvňuje – vlastne ju na istej úrovni tvorí.

ÚVOD

Aké je to „kráčať po tejto ceste ? Ako vyzerá žiť celým - a celostným životom ? Existuje spôsob, ako možno prijať odkazy všetkej duchovnej literatúry a denne podľa nej žiť ?

Takéto otázky si kladú všetci hľadači. Odpovede na ne sme našli veľa rás, mnohými rozmanitými spôsobmi a z mnohých rozmanitých prameňov, a predsa podľa nich nežijeme. V podstate nevenujeme pozornosť slovám tých, ktorí nám chcú ponúknuť duchovné vedenie. Preto sme stratili cestu.

Svet stratil cestu. Lenže už nemáme čas byť stratení. Čas sa mína. Nám, jednotlivcom, aj ľudskému rodu.

Každým dňom, ktorý prejde, vám zostáva o deň menej v tomto tele, na tejto Zemi, aby ste urobili, čo ste sem prišli urobiť. Je vám jasné, čo to je ? A je to práve to, čo chcete ? Alebo strácate čas ustavičným hľadaním, stále blúdením, neprestajným lámaním si hlavy ? Ak áno vyzývam vás aby ste s tým prestali. Odpovede sú tu. Obsahujú ich všetky tradície a múdrosti. Teraz sú navyše dostupnejšie než predtým. Už nie sme odkázaní na prijímanie právd prostredníctvom ústnej tradície, alebo pergamenov. Máme masmédiá a internet. Máme pohotovú celosvetovú distribúciu kníh, magnetofónových pásov a videozáznamov. Dnes naozaj nemusíte ísť ďaleko, aby sme našli, čo hľadáme.

Pravdu povediac, nikdy sme to nemuseli robiť. Odpovede vždy boli priamo v nás. K tejto pravde ma priviedli všetky novodostupné informácie.

Dlho som si tak ako vy kládol otázku, ako možno žiť lepším životom. Pred niekoľkými rokmi som začal nachádzať odpovede. Verím, že prišli od Boha.

*Tie odpovede na mňa tak zapôsobili, že som sa rozhodol písomne ich zaznamenať. Takto vznikla séria kníh **Rozhovory s Bohom**, ktoré sa stali svetovými bestsellermi.*

Nemusíte sa pridávať k mojej viere v zdroj odpovedí, ktoré som získal, aby ste z nich mali úžitok. Len zostaňte otvorení možnosti, že existuje čosi v holistickom živote, čo väčšina ľudí plne nechápe a pochopenia čoho by mohlo všetko zmeniť.

*V takomto rozporení mysle sa ocitla skupinka ľudí, ktorí sa v januári 1999 zišli v istom dome pri San Franciscu v Kalifornii, aby so mnou hlbšie preskúmali, čím môžu na tuto tému prispieť **Rozhovory s Bohom**.*

Podelil som sa s nimi o všetko, čo som pochopil o holistickom živote a odpovedal som na otázky, ktoré mi kládli. Synergia toho popoludnia nám priniesla vzrušujúci zážitok a jeho výsledkom bol voľný prúd nádhernej múdrosti, ktorú sme, som veľmi rád, že to môžem povedať, zachytili na videopáske a audiokazete - ich zredigované verzie boli zverejnené.

Táto kniha je prepisom spomínanej udalosti a číta sa oveľa plynulejšie - a myslím si, že aj podnetnejšie než text, ktorý niekto píše so zámerom, že ho vydá. Pretože formát knihy nie je limitovaný časom a inými výrobnými obmedzeniami, mohli sme do nej zahrnúť aj materiál, ktorý nájdete na videozázname a audiozázname, lebo tie sme museli z technických dôvodov skrátiť.

Rady ktoré tu ponúkame, neprinášajú nijaké prekvapenia. Ako som už povedal, na najdôležitejšie otázky života sme dávno dostali odpovede v Koráne, Bhagavadgíte, Tao-te-tingu, Biblii, Dhammapáde, Talmude, Knihe mormónov upanišádach, pálijskom kánone a na mnohých iných miestach. Otázkou nie je kedy dostaneme odpovede, ale kedy ich budeme počuť.

*Dá sa žiť holisticky a mimoriadne vhl'ady v **Rozhovoroch s Bohom** nám opäť ukazujú ako, a to slovami vhodnými pre dvadsiate prvé storočie.*

Tu sú tie vhl'ady, ktoré som získal a pochopil. Delím sa s vami o ne v pokore, bez záruky, ale s nádejou, že ak čo len jedna poznámka otvorí nové okno alebo dvere väčšiemu šťastiu, poslúžil som vám.

*Neale Donald Walsch
Júl 1999
Ashland, Oregon.*

O HOLISTICKOM ŽIVOTE

Vitajte na stretnutí. Milé od vás, že ste prišli. Dnes budeme hovoriť o holistickom živote, o tom, aké to je, žiť ako celý človek, a čo nám bráni v tom, aby sme žili ako celí ľudia. Všimneme si, prečo sa vnímame oddelene - nielen jeden od druhého, ale aj sami od seba. Začnem krátkym pristavením pri tej stránke životnej skúsenosti, ktorú nazývame zdravím.

Keď som začal svoj dialóg s Bohom, cítil som sa po zdravotnej stránke veľmi zle. Moje telo sa doslovne rozpadávalo. Mal som takú silnú artritídu, že som väčšinu času nesmierne trpel. Trápila ma veľmi ťažká fibromyalgia. Ustavične ma sužovali srdcové ťažkosti. Jeden rok som mal dokonca žalúdočné vredy. Chcem povedať, že s mojím telom sa dialo veľa vecí. Dnes sa cítim zdravší než pred desiatimi rokmi. A asi aj vyzerám trochu zdravšie ako vtedy - a to veru vôbec nie je ťažké. Preto by som sa s vami rád podelil o to, čo mi Boh v rozhovore vnukol o zdraví.

Hneď prvá vec, čo mi povedal, bolo to najprekvapujúcejšie, čo som o sebe počul. „Neale, tvoj problém spočíva v tom, že jednoducho nechceš žiť,” povedal mi Boh.

„Nie, nie,” bránil som sa. „To nie je pravda. Prirodzene, že chcem žiť. Vravieť čosi také je čudné a nezmyselné.”

Ale Boh trval na svojom: „Nie, ty nechceš žiť, lebo keby si chcel, nesprával by si sa tak, ako sa správaš. Ty si myslíš, že chceš žiť, ale v skutočnosti to tak nie je. A určite je jasné, že nechceš žiť stále, ba naveky. Lebo keby si chcel, nerobil by si to, čo robíš.”

Spýtal som sa: „Čo tým myslíš?” Nato ma Boh upozornil na skutočnosti, ktoré vesmíru signalizovali, že mi naozaj veľmi nezáleží na tom, čo sa robí s mojím telom. Uvediem jednoduchý príklad, ktorý sa možno dotkne niektorých v tejto miestnosti.

Kedysi som fajčil. A Boh mi povedal: „Nemôžeš fajčiť a pritom tvrdiť, že chceš žiť. Lebo fajčenie ťa predčasne zabíja, tým si môžeš byť istý.”

Takýchto prípadov je dosť - netreba ich ďalej rozvádzať. Takže keď vravíte: „Naozaj mám vôľu žiť a chcem prežiť dlhý, činorodý život,” a pritom vdychujete dym z cigarety, skutočne ste v priamom rozpore so svojím tvrdením; nežijete dlhým a plodným životom, aspoň nie najlepším známym spôsobom, keď také čosi robíte svojmu telu.

Použil som iba jednoduchý príklad. Alebo pre tých, ktorí jedia mimoriadne veľa tmavého mäsa... Chcem povedať, všetko s mierou. Poznám ľudí, ktorí jedia tmavé mäso doslova ráno, naobed i večer. Vlastne si bez neho nevedia predstaviť jedlo. A je to v poriadku. Nie je na tom nič zlé. Tu nie je reč o tom, čo je správne a čo nesprávne. Ide len o to, čo sa v rámci ľudskej skúsenosti osvedčilo a čo nie.

Niektoré z našich rozhodnutí, ako treba žiť život, nie sú až také zrejmé. Netýkajú sa len pitia nadmerného množstva alkoholu či užívania halucinogénnych drog, čo je očividne škodlivé. Niekedy ide o oveľa jemnejšie veci. O akúsi duševnú diétu či prijímanie ideí a myšlienok, ktoré nám neprospeievajú a nedovoľujú nám zachovať si zdravý život.

V svojich rozhovoroch s Bohom som napríklad zistil, že všetko, okrem úplne pozitívneho životného postoja, môže vyvolať chorobu. Musel som si uvedomiť, že aj tie najmenšie, no ustavične sa opakujúce negatíva, ktorým sa znovu a znovu oddávame, nakoniec v ľudskom tele vyústia do stavu, ktorý nazývame chorobou. Žasol som, koľko ráz som

v živote ani zďaleka nerozmýšľal pozitívne. O maličkostiach typu: „Nikdy nemôžem vyhrať," alebo „Také čosi sa mne nikdy nestane", ale aj o závažnejších veciach.

Naučil som sa teda ovládať myšlienky, ktorým dovoľím usadiť sa v mojej mysli, aby ma neobklopila negatívna energia, ktorú ku mne priťahujú. Platí to osobitne o myšlienkach týkajúcich sa iných ľudí.

Keď som bol mladší, nielenže som cítil veľkú averziu voči istým ľuďom, ale, aby som bol naozaj čestný (som totiž veľmi priehľadný), dovoľil som si dokonca **zaoberať sa** takými myšlienkami, ba na istej úrovni vo mne vyvolávali dobrý pocit.

Ťažko sa mi to pripúšťa, ale istá časť mojej bytosti sa jednoducho vyžívala v hneve, ktorý som pociťoval voči niektorým ľuďom, alebo v averzii, ktorú som si dovoľil prežívať v súvislosti s nimi. Ten hnev a tá averzia naplňali istú časť mojej bytosti a až donedávna som si neuvedomoval, že je to čosi veľmi škodlivé.

Ľudia, ktorí sa sústavne hnevajú - hoci len málo - zrazu dostanú infarkt, majú žalúdočné ťažkosti, vrede a zistia, že sú v zlom fyzickom stave.

Alebo, inými slovami, poznám naozaj veľmi málo veselých ľudí, ktorí by boli stále chorí. Predpokladám, že existuje výnimka potvrdzujúca toto pravidlo, ale musím povedať, že miera pozitívnosti, s ktorou človek kráča životom, je takmer vždy v súlade so stupňom vyjadrenia a prejavu pocitu zdravia. A naopak, ľudia, ktorí sú prevažne nezdraví, ktorí ustavične trpia záchvatmi toho, tamtoho či onoho alebo chronickými chorobami, často si do tej či onej miery dovoľili prechovávať negatívne myšlienky o živote a obklopili sa negatívnymi energiami.

Hlavnou negatívnou energiou je energia, ktorú nazývam (opäť použijem to slovo) hnev a pridám nové slovo - zášť. Hovorím o ľuďoch, ktorí nenávidia iných pre úlohu, ktorú v minulosti zohrali v ich živote. O ľuďoch, ktorí dodnes pociťujú bolesť z minulého utrpenia, akoby ho prežívali práve tu a teraz.

Pri pohľade na niektorých ľudí môžete totiž takmer zmerať na stupnici od jednej po desať množstvo bolesti, ktoré so sebou nesú. Bolesti, ktorá je pre nich nepochybne - aby ste ma zle nechápali - veľmi živá, ale už im neprospieva a veľmi málo súvisí so životom tu a teraz; súvisí len so životom tam a vtedy. Sú to ľudia, ktorí sa svojej bolesti jednoducho nezbavia, lebo si myslia, že to nejde (niežeby nechceli, ale úplne presvedčili samých seba, že sa to nedá)..

„Neale, ty to jednoducho nechápeš," vravia. „Pochopil by si, keby sa ti stalo to, čo mne. Ale očividne to nechápeš." A naozaj nikomu nedovoľia, aby z nich tú bolesť sňal, aj keby mohol. Lebo keby sa zbavili svojej bolesti, zbavili by sa celej svojej drámy a všetkého, čo ospravedľňuje spôsob života, aký vedú a viedli po dlhé roky. Hoci v niektorých prípadoch uplynulo osem, desať, pätnásť, dvadsať, tridsať rokov odvtedy, čo im ukrivdili či ublížili.

Lenže lipnúť na krivde a urobiť z nej súčasť svojej živej reality iba umožňuje človeku, ktorý im ublížil, aby im ubližoval ďalších tridsať rokov - vždy znovu a znovu.

Ako som povedal, všetci poznáme takýchto ľudí a zavše nám ich príde ľúto. Poviete: „Čo mám urobiť? Ako vám môžem pomôcť, aby ste si uvedomili, že to bolo vtedy a toto je teraz a už na tom nemusíte lipnúť?"

Verte mi, nič nepoškodzuje ľudský mechanizmus, ľudský organizmus, biologický dom, v ktorom jestvujeme, rýchlejšie a vážnejšie než nerozptýlené negatívne myšlienky alebo city, ktoré si so sebou nesieme z nejakého „včerajšieho okamihu", o ktorom si myslíme, že vo veľkej miere rozhodol za nás, kým a čím budeme.

Takže jedným z prvých krokov v holistickom živote je odpúšťanie. Myslím to dvojako. Nežijeme preto, aby sme dostávali, ale aby sme dávali. A kým sa nenaučíme božskému liečeniu, kým nepoužijeme na svoje rany balzam odpúšťania, budú v nás tie rany hnisať ešte dlho po tom, čo vonkajšie jazvy zmizli. A vo veku 36 alebo 42, či 51, alebo 63 rokov budeme prekonávať nesmierne fyziologické problémy a nebudeme vedieť, odkiaľ sa vzali.

Práve včera som v lietadle cestou sem čítal o 41-ročnom mužovi, ktorý v New York City zomrel na srdcový infarkt. Jeho priateľka volala záchranku, ale nikoho sa nemohla dovolať, lebo systém na hodinu vypadol. A tak ten muž navždy opustil svoje telo. Pomyslel som si... všetci, čo ho poznali, ho považovali za zdravého štyridsaťjedenročného chlapa, a on jednoducho odišiel. Lenže v jeho vnútri sa zrejme niečo dialo.

Jedným z ponaučení, ktoré som získal pri rozhovoroch s Bohom, a jednou z najťažších vecí, s ktorými som sa musel vyrovnáť pri ich vstrebávaní a prijímaní, bolo tvrdenie: **Každú chorobu si vytvárame sami.** Nuž, je to ťažké, lebo ľudia sa potom s obľubou pustia do sebaobičovania a sebaobviňovania a vravia: „Prečo si to robím?“ Vlastne neviem, či niečo neznášam väčšmi než človeka, ktorý k vám príde, keď ste chorý alebo keď vám je zle, a povie: „Prečo si to robíš?“ Takým ľuďom vravím: „Ďakujem za účasť.“ A vzápätí zahundrem čosi o slonovi v porceláne.

Na uvedenom tvrdení môže byť zrnko múdrosti, hoci si nemyslím, že konfrontácia je tu veľmi užitočná. Naozaj by sme si však mohli položiť otázku: „Prečo to vytváram?“ Lenže závažnejšia a opodstatnenejšia je otázka: „Čo by ma stálo hneď s tým prestať?“ Teda vedzte, že každú chorobu si na istej úrovni vytvárame sami. Keď to raz pochopíme, pochopíme aj to, že sami vytvárame aj najťažšiu zo všetkých chorôb, ktorú by sme v našej skúsenosti označili ako „smrť“.

Boh mi vlastne povedal, že v skutočnosti nemusíme zomrieť, lenže všetci sme sa z rozličných dôvodov rozhodli nakoniec opustiť svoje fyzické telo. Pretože, úprimne povedané, už nám doslúžilo, už nepotrebujeme tento konkrétny život a túto konkrétnu podobu, aby sme dosiahli a zavŕšili, čo sme sem prišli dosiahnuť a zavŕšiť. Majstri, ktorí to vedia a chápu, opúšťajú svoje telo tak ľahko, ako si vy zobliekate kus odevu, ktorý už nepotrebujete, alebo ako sa vzdávate skúsenosti, ktorá vám už neslúži. Takže majstri sa jednoducho vzdajú svojej súčasnej telesnej podoby a povedia: „Nech je tak, toto je koniec. A teraz hor sa do nasledujúceho veľkého dobrodružstva a nasledujúceho nádherného vyjadrenia toho, kým naozaj som.“

Existuje istá úroveň ľahostajnosti, alebo ak chcete, nevšímavosti k určitej fyzickej podobe. Ale kým si tú podobu zachováame a kým nás teší, je dobré zachovávať si ju zdravú a žasnúť nad tým, kto naozaj sme. Môžeme to doceliť jednoducho tak, že sa budeme riadiť veľmi prostými pravidlami fyziologického zdravia, ktoré všetci poznáme, hoci mnohí si myslíme, že sa nimi nedá riadiť. Takže prvé, čo mi Boh povedal v **Rozhovoroch s Bohom** v kapitole o zdraví, bolo: „Prepánajána, lepšie sa o seba staraj. Veď sa väčšmi venuješ svojmu autu než svojmu telu. A to, mimochodom, svedčí o mnohom.“

„Auto berieš na prehliadku častejšie, ako svoje telo. Častejšie meníš olej v aute, než niektoré svoje návyky a to, čím kŕmiš svoje telo. Prepánajána, staraj sa lepšie o svoje telo.“

Chcem vám dať niekoľko veľmi jednoduchých, ak nie priam zjednodušujúcich receptov.

Po prvé, cvičte. Každý deň robte so svojím telom čosi, od čoho sa bude cítiť aspoň trochu využité a precvičené. Je úžasné, čo pätnásť či dvadsať minút denne (a to nie je veľa) urobí s ľudským telom.

Po druhé, dávajte si pozor, čo svojmu telu ponúkate. Zamyslite sa, či vám prospieva ustavične ho kŕmiť toľkým svinstvom. Pokiaľ možno úplne vylúčte - no, takmer úplne - brak, ktorý doň vkladáte, veci, ktoré mu neprospievajú. Nehovorím o známych veciach: cukre, sladkostiach, väčšine sacharidov a ostatnom, čo nám zreteľne neprospieva. Počas niekoľkých uplynulých mesiacov som stratil veľa z hmotnosti v dôsledku nových predstáv o tom, aká potrava mi prospieva. Takže teraz vyzerám trochu lepšie a som štíhlejší, aspoň v porovnaní s tým, ako som vyzeral pred rokom.

To neznamená, že je lepšie byť chudý alebo že vážiť viac nie je až také dobré. O to nejde. Ak sa cítite dobre so svojou súčasnou hmotnosťou, je to úžasné, je to fajn. Ale ak sa necítite dobre, ak začínate chodiť trochu ťažkopádne a zdá sa vám, že nepodávate najlepší výkon, možno by ste mali pristúpiť k nejakým veľmi jednoduchým opatreniam. Urobte teda niekoľko prostých krokov, aby ste si zachovali vyššiu úroveň zdravia. Je, prirodzene, zrejmé, že treba cvičiť a dodržiavať diétu a potom, ako som povedal, zachovávať aj duševnú diétu.

Lenže tu sa to z holistického pohľadu iba začína. Na tejto pomerne zjednodušenej úrovni len štartujeme. Holistický spôsob života smeruje k vyjadreniu nášho ja, ktoré je celé a úplné. Vtedy povieme, že človek žije celistvo. To znamená, že funguje na všetkých troch úrovniach stvorenia a zo siedmich rovín energie, ktoré nazývame čakrami ľudského telesného systému. Holistický spôsob života pritom predpokladá, že sa nezriekneme žiadnej z čakrových skúseností, ani nepoprieme žiadnu z energií, ktoré cez nás plynú.

Dovoľte, aby som osobitne spomenul energiu, ktorú nazývame ľudská sexuálna energia, lebo veľa sa už povravelo o tom, ako človek žije holistickým životom aj ako žije duchovným životom.

Niektorí ľudia naznačujú, že vysoko duchovný život od nás vyžaduje byť tým, čo by sme vy aj ja nazvali celibátnym či nesexuálnym alebo, ak chcete, asexuálnym - aby sme popreli svoju sexuálnu energiu. A že ľudia, ktorí sú vyložene sexuálni, ktorí vychutnávajú vyjadrenie svojej sexuality a nachádzajú v nej veľké potešenie, sú síce v poriadku, nie sú zlí či nesprávní, ibaže nie sú naozaj vysoko vyvinutí. Jedného dňa aj oni dospejú do takého stavu, ale zatiaľ robia to, čo robia.

Existuje celá filozofická škola, ktorá tvrdí, že svätí ľudia majú len málo alebo nemajú nič spoločné so sexom. V niektorých tradíciách sa táto škola uplatňuje tak radikálne, že od človeka vyžaduje, aby odsúdil a odmietol sexuálnu skúsenosť, ak sa chce nazvať príslušníkom danej kultúry alebo daného substrátu tejto kultúry.

Spýtal som sa na to Boha, lebo som chcel vedieť, ako to naozaj je: „Bože, je pravda, že ak chcem žiť skutočne holistickým životom a zakúsiť a vyjadriť najvznešenejšiu časť toho, kým som, naozaj musím poprieť....“ (a takmer som to vyslovil) „najnižšiu časť toho, čo som?“ Nemyslel som tým najnižšiu časť v zmysle čakry, ale najnižšiu časť v tom duchu, ako som o tom zmýšľal.

Zdalo sa mi, že tá stránka mojej bytosti, ktorú som nazval svojou sexualitou, je zo všetkých najnižšia. Chcel som ju mať, ale nehlásil som sa k nej veľmi otvorene ani veľmi verejne, či hrdó, iba ak za istých okolností a v istých chvíľach života. Pociťoval som pre ňu zahanbenie a rozpaky. Skutočne som zažil, že som sa ocitol v rozpakoch a zahanbený a v detstve mi vnútili pocit, že toto moje spoločenské vyjadrenie je čosi, voči čomu by som mal byť prinajmenšom opatrný, ak nie hanbiť sa za to. Spomínam si na jeden prípad. Bol som na začiatku puberty, hádam dvanásť či trinásťročný, možno o trochu mladší, a kreslil som si obrázky žien. Odkresľoval som ich z akéhosi časopisu a vyžíval som sa, veď viete, v nádherných krivkách... a v nádhernom jemnom vzrušení, ktoré vo mne vyvolávali. Viete, čo chlapec robí, keď má dvanásť a je tak trochu - mimochodom, toto je kľúčové slovo - nemravný. Nech už je na tom čokoľvek nemravné. Spomínam si však, že som to robil.

Do izby vošla mama a prichytila ma, ako si kreslím obrázky nahých žien. Svoju matku som, prirodzene, ľúbil. Bola to úžasná žena. Už nie je medzi nami. Ale na tú chvíľu sa dobre pamätám, lebo som upadol do veľkých rozpakov. Pretože jej prvou reakciou bolo absolútne zdesenie nad tým, že jej syn si kreslí do bloku nahé ženy.

Spýtala sa: „Čo to robíš ?“ Malo to znamenať, že je to azda čosi, čo by nemalo zamestnávať moju myseľ. Prirodzene, v tom období môjho života mi práve to jediné chodilo po rozume... a vlastne, ako si spomínam, aj veľa ďalších rokov... a dokonca je to tak i dnes - do istej miery...

Dnes z toho môžem mať pôžitok. Dnes sa môžem smiať a nachádzať potešenie v tej časti mojej bytosti, ktorá smie pripustiť a oceniť, že mi dosiaľ spôsobuje radosť hľbať nad ľudským telom, konkrétne nad ľudským telom opačného pohlavia. V určitých prípadoch ma práve to stimuluje. Z toho však nevyplýva, že je to čosi správne či nesprávne, ale iba toľko, čo to znamená pre mňa.

Trvalo mi takmer polstoročie - len si to predstavte -, kým som dospel do stavu, keď som nemal pocit, že ak prezrádzam túto skutočnosť, pripúšťam, že som akoby menej vyvinutý, hádam o trochu menej duchovný, azda o trochu menej taký či onaký. Súviselo to s mnohými, premnohými epizódami - akou bola napríklad aj tá, keď ma matka ako dvanásťročného pristihla pri kreslení spomínaných obrázkov. Súviselo to aj s celou hĺbou takých skúseností, pri ktorých mi spoločnosť umožnila všimnúť si, že rozhodne ide o niečo zakázané, že skutočne vyvinutí ľudia nemajú takéto skúsenosti.

Väčšmi to súviselo s niečím iným než len s nevhodným správaním dieťaťa, hoci na tom, čo som robil, nebolo vôbec nič nevhodné. Súviselo to aj s predstavami dospelých (k tomu sa ešte vrátim) o tom, čo to je, byť naozaj rozvinutý a zbožný; o tom, že ľudia, ktorí skutočne dospejú k zbožnosti, jednoducho tieto energie nezapájajú a nemajú takéto skúsenosti. No oni ich majú. A hádam práve to ich **robí** zbožnými.

Teda keď som začal svoj rozhovor s Bohom, položil som mu otázku: „Čo s energiou zo spodnej čakry ? Musím sa zbaviť celej tej skúsenosti, jednoducho sa jej vzdať, aby som sa rozvinul ?“ Už prv som počul o tom, ako treba zdvíhať energiu - zdvíhať ju z koreňovej čakry cez srdcovú čakru do korunnej čakry. Vtedy žijete na tom nádhernom mieste a nemáte nič spoločné s ničím nižšie krku. Tak je to u skutočných majstrov. Skutoční majstri nežijú nižšie krku. Od krku hore som takým majstrom aj ja.

Vždy som si lámal hlavu: „Ako je to možné ? Naozaj to Boh takto od nás žiada ? Musí v tom byť čosi viac.“ Vtedy som zistil, že Boh vraví, aby sme žili holistickým životom, aby sme žili prostredníctvom všetkých energetických či čakrových centier v našom tele. Aby sme naplno využívali koreňovú čakru aj srdcovú čakru aj najvyššiu zo všetkých čakier. Aby sme naplno využívali všetky čakry.

Ale keď sa raz dostaneme hore, neznamená to, že máme zanedbávať päť nižších čakier. Neznamená to rázny rez. Skôr by sme mali... nemal som na mysli odrezat' konkrétne tamto - nie to, o čom som hovoril. Nevie, na čom sa smejete. Ona žmurkla, keď som to povedal. Asi má mylnú predstavu o tom, čo tu preberám. Neznamená to oddeliť sa od... vydržte ! Neznamená to, aby sme sa oddelili od piatich nižších čakier, a aby sme zostávali len vo vyšších, či len v tej poslednej. Práve to sa stáva. Znamená to naozaj vyzdvihnúť energiu hore, ale zároveň si udržať spojenie so všetkými čakrami. Vtedy žijete holisticky.

Žiť holistickým životom si však vyžaduje ešte viac - dokonca viac, než očistiť si myšlienky alebo zbaviť sa negativizmu; viac, než niektoré zo zjednodušujúcich riešení, ako žiť zdravo a dozerať na diétu; dokonca viac, než žiť zo všetkých čakrových centier, z celej svojej bytosti.

Vyžaduje si to zasadiť do nových súvislostí celý svoj život a dospieť k novému pochopeniu toho, ako všetko funguje. Totiž ako funguje proces, ktorý nazývame životom. Vyžaduje si to nanovo si ozrejmiť celistvosť toho, kto naozaj sme. Väčšina ľudí dnes považuje za veľmi ťažké - a bolo to tak vlastne od začiatku - žiť svoj život na základe najširšej predstavy o celistvosti toho, kto naozaj sú. Dôvodom ich ťažkostí je strach. Život väčšiny ľudí do tej či onej miery riadi strach.

V **Rozhovoroch s Bohom** sa dozvedáme, že sú len dva zdroje, z ktorých pramení každá myšlienka, slovo alebo čin; že všetko, čo si myslíme, hovoríme alebo robíme, má svoj pôvod buď v láske, alebo v strachu. U veľmi mnohých príslušníkov ľudskej rasy väčšinou práve strach ovláda a vytvára **myšlienku, slovo a čin**. Preto jedným z našich prvých krokov smerom k celistvosti a k holistickému životu je zbaviť sa strachu.

Raz mi to ozrejmil jeden z mojich veľkých učiteľov. Povedal mi vetu, na ktorú som nikdy nezabudol: „Neale, nazvi svoj strach dobrodružstvom.“ Nie je úžasné povedať čosi také? Nazvi svoj strach dobrodružstvom. Keď som sa tým začal riadiť, začal som sa zbavovať strachu. Zároveň som začal uvažovať, čoho som sa vlastne bál. Prirodzene, v konečnom dôsledku som sa bál Boha. Myslel som si totiž, že Boh mi nikdy neodpustí všetko to, čo som alebo nie som; že mi neodpustí chvíle, keď sa mi nepodarilo žiť tak, ako by to podľa mojich predstáv očakával Boh; alebo keď som sa správal nevhodne vzhľadom na moje predstavy o Božích požiadavkách.

Rozličné požiadavky na mňa kládla každá zložka spoločnosti a veľmi veľa ľudí v mojom živote. Ale až keď som začal tvoriť a zakúšať svoj osobný vzťah k Bohu, mohol som sa zbaviť strachu z Božej reakcie na spôsob, akým som žil.

Tu je vyhlásenie, ktoré by od nás očakával Boh, keď zhŕňame svoje predpokladané prehrešky: „Som bez viny a som nevinný. Som bez viny a som nevinný.“

Neznamená to, že som v živote neurobil nič, čo by som znovu neurobil ináč. Ba neznamená to ani to, že sa chcem zbaviť zodpovednosti za výsledky, ktoré som pomáhal vytvárať. Znamená to však, že som bez viny a nie som vinný z nijakého zločinu.

Ak je zločinom byť ľudský, potom som vinný. Ak je zločinom byť vyvíjajúcou sa entitou, potom som vinný. Ak je zločinom narastanie uvedomenia, citlivosti, chápania výrazu toho, kto som, potom som vinný. Ale ak tieto veci nie sú zločinom, a uisťujem vás pri kráľovstve Božom, že ním nie sú, potom som bez viny a som nevinný. Boh ma nepotrestá za to, že som to nepochopil správne. A najmenej zo všetkého, **najmenej zo všetkého** ma Boh potrestá za to, že som čosi neurobil spôsobom, o ktorom **ktosi iný** tvrdil, že je správny.

Porozprávam vám o jednej osobnej skúsenosti z detstva. Narodil som sa ako rímsky katolík a tak ma aj vychovávali, preto ma, prirodzene, v útlom detstve naučili prežehnať sa, čo je jedinečne kresťanský (hoci nie nevyhnutne rímskokatolícky) úkon. Aj príslušníci gréckej ortodoxnej cirkvi sa prežehnávajú. Takže takto to učili mňa, ako sa dobre pamätám. Znak kríža - nechcem tým nikoho znevážiť, prosím, nebudte z toho nervózni - sa robí takto: V mene Otca i Syna i Ducha svätého." (Posunky.) Naopak, grécki ortodoxní katolíci, ako viem - ak je v publiku nejaký grécky ortodoxný katolík, určite mi to potvrdí - sa prežehnávajú takto. (Posunky.)

Všimli ste si nejaký rozdiel? Najprv som sa dotkol tohto pleca a potom som prešiel na toto, nie naopak. Spomínam si, ako mi v tretej triede mníška povedala, že takto je to nesprávne a neúčinkuje to - alebo aspoň k takému záveru dospel môj tretiacky rozum z toho, čo povedala o nesprávnom spôsobe prežehnávania.

Viete, existuje veľa nesprávnych spôsobov, ako robiť rozličné veci. Niektorí ľudia vravia, že si musíte aspoň tri razy denne rozprestrieť koberček a pokloniť sa smerom k východu. Iní vravia, že by ste mali iba stáť pred Múrom nárekov. A ak ste žena, nesmiete stáť spolu s mužmi. Niektorí zasa tvrdia, že musíte vykonávať tento určitý obrad a tamten určitý obrad, lebo ináč sa nedostanete do neba. Takto sme získali predstavy o tom, čo je správne a čo nesprávne, čo Boh vyžaduje a čo nie. Pozoruhodné je, koľko viny so sebou nesieme za veci, ktoré sme v živote urobili. Niektoré z nich boli naozaj len nevinnými výčinmi detstva. Najsmutnejšie však je, keď i malé dieťa má pociťovať vinu za čosi, čo urobilo.

Spomínam si, ako som približne ako jedenásťročný jedol hamburger a odrazu som si uvedomil: „Božemôj, veď je piatok !“ Bol som veľmi pobožný katolícke chlapča, a tak som si myslel, že som zhrešil, lebo ma učili, že jesť v piatok mäso je ľahký hriech. Pamätám si, aký som bol nesmierne nervózny z toho, že som sa pozabudol.

Keď som prišiel domov, mama sa na mňa pozrela - hamburger som si dal v miestnom bufete - a spýtala sa: „Čo je ? Si v poriadku ? Zbil ťa niekto ? Čo sa stalo ?“ Odvetil som: „Nie, ale jedol som mäso. Zabudol som, že je piatok. Boh sa bude na mňa hnevať.“ Naozaj som si to vo svojej jedenásťročnej hlavičke myslel. Srdce mi pukalo, že som to urobil, lebo som bol veľmi pobožný - dokonca som ministroval - ak si to viete predstaviť. Čomu sa smejete ?

Povedal som teda mame: „Jedol som mäso. Zabudol som, že je piatok.“ Mama, nech jej Boh žehná, ma objala a chlácholila: „To nič, miláčik. Určite sa nič nestalo. Netráp sa.“

Mama bola dostatočne múdra, aby vedela, že ako jedenásťročný som asi nebol pripravený počuť, že Bohu na tom vôbec nezáleží. Začal som to chápať až neskôr, keď som dovŕšil dvadsaťjeden rokov. Vtedy sa náhodou v miestnych novinách objavil veľký titulok: „Pápež vyhlasuje, že jedenie mäsa v piatok sa už nepovažuje za hriech.“ Pomyslel som si. „Nie je to úžasné ? Teraz sa všetci ľudia, ktorí v piatok jedli mäso, môžu dostať z...“ Prirodzene, nikdy neboli v pekle, lebo do pekla by nešli za jedenie mäsa. Boli len v očistci, pretože jedenie mäsa v piatok bolo morálnym priestupkom, nie ťažkým hriechom.

Každý z nás by mohol uviesť podobné príklady toho, ako nám dovolili, alebo ako nás prinútili, aby sme sa cítili vinní pre takéto veci, nech je naše náboženské pozadie akékoľvek.

Nuž, treba povedať, že keby sa to obmedzovalo len na takéto drobnosti (môj otec by ich nazval „blchy“), nemali by sme problémy. Lenže polovica ľudstva nesie obrovskú vinu pre obľudnejšie veci, ktoré sú však iba vyjadrením údivu nad tým, kto sme. Takým je napríklad radostné a oslavné vyjadrenie vlastnej sexuality, aby som sa vrátil k predchádzajúcej téme a menoval ako zrejmy príklad jednu z vecí, za ktoré sme sa mali cítiť vinní. Alebo problém množstva peňazí. Niektorí ľudia sa cítia nesmierne vinní za to, že majú veľa peňazí. Pripustia si pocit viny a začínajú sa zbavovať peňazí ako šialení, aby svoju vinu zmiernili. „Áno, mám veľa peňazí, ale dávam štvrt' milióna dolárov ročne na dobročinné účely. Cítim sa potom o máličko lepšie v tej strašnej situácii, do ktorej som sa dostal.“

A nemali by ste mať veľa peňazí, najmä ak učíte Božie slovo alebo robíte čosi iné naozaj úžasné. Takže našim učiteľom neplatíme nič; našim zdravotným sestrám neplatíme takmer nič. Čím je čosi pre spoločnosť cennejšie, tým menej za to platíme. Čo vám to teda hovorí o našej vine týkajúcej sa hocičoho dobrého v živote, nevraviac o čestných, chcem povedať ľudských omyloch, ktorých sa dopúšťame, o chybách v úsudku, a myslím tým chyby len v tom zmysle, že sami by sme ich neurobili dvakrát, nezopakovali by sme ich ?

Ubíjame sa, bičujeme a robíme sa takými zlými, že ak si nedáme pozor, vytvoríme si vlastné peklo na Zemi ako dôsledok chýb, ktorých sme sa dopustili, a aj takto si privodíme chorobu a nepodarí sa nám žiť holistickým životom.

Takže jedným z najúžasnejších, najoslobodzujúcejších, najuvolňujúcejších vyhlásení, ktoré môžeme urobiť, je: „Som bez viny a nevinný.“ A potom vychádzajme z toho stavu čistoty, úžasu a celistvosti. Lebo keď prijmeme svoju nevinu, znovu sa môžeme sceliť.

Spomeňte si, čo som tu už povedal: Kľúčom k celistvosti je odpúšťanie. Teraz k tomu dodávam: Odpúšťanie, ktoré sa začína hneď tu. Lebo ak sa odpúšťanie nezačne tu, nikam nepovedie. Pretože nemôžete dať, čo nemáte.

Žiť holistickým životom znamená žiť všetko, žiť to, čo je hore aj dolu, naľavo aj napravo, tu aj tam, predtým aj potom, mužské aj ženské. Nami všetkými prúdi mužská aj ženská energia - v nás, ako aj cez nás. Znamená to nič z nej nepopierať, ale jednoducho všetku pripúšťať, a potom sa zbaviť tej, ktorá nám viac neprospieva, ktorá už neprináša najvyššiu výpoveď o tom, kým podľa svojich predstáv sme, a potom sa pevne držať zvyšku, aj vtedy, keď ju slobodne a otvorene rozdáваме všetkým tým životom, ktorých sa dotkneme.

Niektorí ľudia sa chystajú vychovávať malé deti. Akú radu môžete dať v dnešných časoch rodičom? Co im môžeme povedať? Ako ich môžeme učiť o Bohu?

Viete, je nebezpečné sedieť na tejto stoličke, lebo to vyvoláva predstavu, že poznám odpoveď na všetky otázky. Som posledný človek, od ktorého možno žiadať rady pre rodičov. Patrím asi na zoznam desiatich najhorších rodičov na svete. Možno práve preto som vhodnou osobou, ktorej sa treba pýtať, neviem. Môžem vám vymenovať všetky chyby, ktorých som sa dopustil. Myslím si však, že jednu chybu som neurobil. Nikdy som nezlyhal v bezvýhradnej láske k svojim deťom. A nežiadal som od nich nič, o čom som si myslel, že nechcú dať... mne alebo životu. Takže rada, ktorú by som dal rodičom, asi znie, ľúbte svoje deti tak, ako by ste chceli, aby ľúbili ony vás. Nestavajte na očakávaniach. Nevychádzajte z požiadaviek a predovšetkým, dovoľte im žiť vlastným životom.

Dajte im voľnosť. Nechajte ich ísť. Nech idú hlavou proti múru a robia chyby. Nech si občas ublížia. Zdvihnite ich a pomôžte im, ak môžete, keď majú malú boľáčku. Ale nepokúšajte sa zabrániť im žiť vlastným životom. Dajte im slobodu - dokonca slobodu robiť niečo, čo očividne nie je v ich najlepšom záujme, ba čo by ste nazvali „nesprávnym“.

Viete, najlepšia rada, ktorú môžem dať rodičom, je, aby sa k deťom správali tak, ako sa Boh správa k nám: „Vaše želanie je aj mojím želaním. Dávam vám slobodnú voľbu robiť v živote také rozhodnutia, ktoré si želáte robiť, a bez ohľadu na všetko vás nikdy neprestanem milovať.“ Kiežby to bolo také s mojimi rodičmi. Kiežby som sa bol tak správal k svojim deťom. Kiežby som mal s nimi takýto vzťah. Ale usilujem sa.

Nazdávam sa, že ako druhé by som povedal rodičom: Nezabúdajte, že ste rodičia. Ja som totiž na to v živote naozaj často zabúdal. A tak som citovo svoje deti opustil. To vážne nie je v poriadku.

Nepoviete nám zopár slovná tému láska?

Láska je asi najnesprávnejšie chápaný cit na svete. Nazdávam sa, že polovica ľudí ani nevie, čo je skutočná láska. Myslím si, že polovica ľudí na tejto planéte ju nikdy nezažila. Keby ľudia iba na okamih okúsili skutočnú lásku, nemohli by sme jeden s druhým žiť tak, ako žijeme. Nemohli by sme ignorovať, čo ignorujeme. Nemohli by sme pripustiť, aby to bolo tak, ako to je.

Prirodzene, prvým problémom je, že sme sa nenaučili ľubiť samých seba. To je naozaj prvý problém. Druhému človeku môžeme dať len to, čo máme. Ak lásku nemáme, nemôžeme ju dať. Je to jasné... je to také jasné, až je trápne o tom hovoriť.

Čo by som povedal o láske na záver? Vyskúšajte ju niekedy. Ak sa ju však chystáte vyskúšať, vyskúšajte ju naplno. Naplno! Aspoň raz sa pokúste niekoho milovať, aspoň jediného človeka milujte bez akejkoľvek podmienky či hraníc. Bez očakávania, bez toho, aby ste za to niečo žiadali. Skúste iba raz takto niekoho ľúbiť. Ale buďte opatrní, ak to raz urobíte a zažijete ten pocit, prepadnete mu.

No, teraz by som hádam požiadal publikum o otázky, lebo toto je rozsiahla téma, ktorú sa usilujem stlačiť na malý priestor. Teraz nadišiel váš čas, môžete mi klásť akékoľvek otázky. Tu je hneď prvá.

Ako je to s ľuďmi a ich génmi ovplyvňujúcimi všetko, počnúc nadváhou až po rakovinu... Niektorí ľudia majú pocit, že sú predurčení ochoriť na rakovinu na základe svojho rodinného genetického vybavenia. Čo hovoríte tým, ktorí vravia, že sa to nijako nedá ovplyvniť? Že je to jednoducho tak?

Stane sa vám to, čomu veríte a čo hovoríte. V análoch histórie medicíny existuje veľa dôkazov o ľuďoch, ktorí sa vzopreli a dospeli k výsledkom, ktoré boli v presnom protiklade k tomu, čo malo priniesť ich genetické usporiadanie, kde genetika mala byť vlastne určujúcim faktorom.

Asi by bolo priveľmi nerozumné tvrdiť, že neexistuje nijaká genetická predispozícia. Veda presvedčivo dokázala opak. Takže genetická predispozícia na určitý stav je realitou. Ale nemusí to byť stav, z ktorého niet úniku. Nemusí byť nevyhnutnosť.

To, že človek má predispozíciu na určitý stav, neznamena, že nemá nad týmto stavom moc. Ak by sme nemohli mať nad svojimi predispozíciami absolútne nijakú duševnú, fyzickú či psychickú kontrolu, museli by sme hovoriť o osude; boli by sme obeťmi rozmarov osudu - prinajmenšom pokiaľ ide o fyziológiu. A to jednoducho nezodpovedá ľudskej skúsenosti.

Mnoho z našich predispozícií bolo vybraných - totiž vprogramovaných. Istá filozofická škola tvrdí, že nikto sa nedostáva do určitého tela náhodou. Dalo by sa teda povedať, že niektoré z predispozícií, zabudovaných do biochemického systému, ktorý nazývame svojím telom, sú podmienkami, ktoré sme si vopred vybrali ako nástroje, s ktorými budeme pracovať, ako farby či štetce, s ktorými budeme maľovať na plátno nášho života. Tie farby však môžeme kedykoľvek zmeniť. Hoci aj uprostred maľovania. Mohli by sme povedať: „Mám priveľa modrej. Asi budem pokračovať s oranžovou.“ A môžeme vytvoriť nové plátno alebo novú podobu pôvodného plátna.

Podľa mňa je dôležité, aby sme pochopili, že neexistuje nijaká stránka ľudskej životnej skúsenosti, ktorá je silnejšia než naša predstava o nej, než naše rozhodnutie a to, čo si vyberieme; a nič nie je dosť veľké, aby to prekonalo naše tvorivé partnerstvo s Bohom.

Ak sa Boh a ja rozhodneme zmeniť niečo v biochemickej továrni môjho tela, pustíme sa do toho a urobíme to, či existuje nejaká predispozícia, alebo nie. Ten proces naozaj nič nemôže zastaviť. Práve vďaka nemu sa ľudia vyliečili z rakoviny a zvrátili iné fyzické a emocionálne podmienky, ktoré by ich ináč mohli prenasledovať a vnútiť im predstavu, že ich osud predurčil na istú skúsenosť.

Gény v našom tele sú iba ukazovatele, podobne ako sú astrologické znamenia. Myslím si, že dávajú nášmu telu znamenia, tak ako najväčšie telo - vesmír - dostáva astrologické znamenia. Takže každý z nás je miniatúrnym vesmírom a naše gény sú ako astrologické znamenia. Môžu byť, takpovediac, ukazovateľmi smerov, ktorými sa môžeme uberať, ale nie sú znamienami nevyhnutného. Naše gény nám iba ukazujú cestu, označujú cestičku, po ktorej sa môžeme vydať a po ktorej sa pravdepodobne aj vydáme, ak sa nerozhodneme ináč.

Ak sa nám nepáči smer, ktorý nám vo fyziológii určujú naše gény, musíme ho zmeniť. Práve procesom zmeny názoru na smery, ktorými nás posielajú gény, ľudia prekonalí takzvané neprekonateľné stavy - medzi nimi aj rakovinu a mnohé ďalšie. Takže kedykoľvek sa môžeme rozhodnúť ináč a vytvoriť novú skúsenosť. Lenže nie je veľa ľudí, ktorí tomu naozaj veria, a práve v tom spočíva problém. Keďže tomu málokto verí, málokto sa o to pokúša.

Je možné, aby sme prekonalí svoje genetické vybavenie alebo nejaký iný vplyv prostredia, čo by nás privádzalo k istým výsledkom alebo skúsenostiam? Ak to nie je možné, potom je najúžasnejší Boží sľub klamstvom: nemáme slobodnú vôľu a nezodpovedáme za vlastný osud. Lenže tomu neverím. Dôkazy, ktoré mi poskytujú oči a život, demonštrujú opak...

Zhovárali ste sa s Bohom aj predtým, než ste začali písať svoje tri knihy a medzi napísaním každej z nich? Akú podobu mali vaše rozhovory?

Predtým, ako sa moje knihy stali knihami, kým som strávil celý materiál, ktorý obsahujú, neuvedomoval som si, že prežívam to, čomu dnes hovoríme rozhovory s Bohom. Nie. Začal som si to uvedomovať až vtedy, keď mnou všetok ten materiál prenikol - čo, mimochodom, nebolo v podobe knihy, ale v podobe veľmi osobného dialógu samého so sebou.

Od tej chvíle som si začal prenikavo uvedomovať, že celý môj život, a váš takisto - je rozhovorom s Bohom. Že všetci sa nielenže **môžeme** zhovárať s Bohom, ale denne sa s ním aj zhovárame.

Jednou z otázok, ktoré mi ľudia najčastejšie kladú, je: „Prečo práve ty?“ Odpoveď znie, nie ja. Nie som vyvolený. V skutočnosti všetci denne vedíme rozhovory s Bohom. Iba to nevieme, alebo tomu tak nehovoríme.

Takže, začnete sa dívať na svoj život ako na rozhovor s Bohom? Keď budete počuť svoj rozhovor s Bohom v podobe textu piesne, ktorú hrajú v rádiu, alebo v príbehu románu, ktorý náhodou vezmete do ruky, alebo v článku v časopise, ktorý nájdete u holiča, alebo v náhodnej vete priateľa na ulici, alebo aj v podobe slov, ktoré vám ktosi šepká do pravého ucha, budete to všetko počuť a prežívať ako svoj osobný rozhovor s Bohom? Potom budete mať skúsenosť, na ktorú sa pýtate a o ktorej si myslíte, že ju môžem mať iba ja.

Pri rozhovoroch s Bohom je dôležité vedieť, že treba urobiť nasledujúce jednoduché kroky, ak ste sa rozhodli, že sa tieto rozhovory stanú súčasťou vašej reality.

Prvým krokom je otvorene uznať a povedať si, že je vôbec možné, aby sa uskutočnili. Koľkí z nás naozaj veria, že Boh môže a bude s vami priamo hovoriť v tento deň nášho života? Dobré. Úžasné. Takmer všetci v tejto miestnosti tomu veria. To je fantastické. Pretože to je prvý krok - naozaj si povedať: „Počkaj chvíľu, je to možné, môže sa to stať a vlastne sa to deje práve teraz.“ www.andele-svetla.cz

Ak pripustíte, že je to možné, druhým krokom je uveriť, že ste hoden byť jedným z tých, ktorí sú to schopní zažiť. Schopní sme všetci, ale len málokto z nás vie uznať svoju cenu.

Sebaocenenie je pre kopu ľudí obrovským problémom z mnohých dôvodov, ktoré som spomínal v predchádzajúcej časti nášho rozhovoru.

Mnohé z toho, čo nás učili, utlmuje v nás pocit vlastnej hodnoty a zapríčiňuje, že sa cítime menej hodní, než by sme mali, a cítime sa preto bezcenní. Ak si myslíte, že pocit bezcennosti nie je medzi ľuďmi bežný, znovu sa zamyslite. Veľa ľudí prechádza životom s týmto pocitom. Preto krokom číslo dva pri vedení vlastného rozhovoru s Bohom je prijať ako fakt, že ste takého rozhovoru hodní, že si ho zaslúžite.

A keď už uznáte svoju hodnotu, tretím krokom je všimnúť si, že rozhovor plynie, ako som povedal, ustavične. A prestať ho odpisovať ako čosi iné, akoby to bola len náhoda. Len náhoda? Povedzme, že som sa niekoľko týždňov trápil nad istým problémom a vojdem do salóna krásy. Nájdem tam časopis - leží tam tri a pol mesiaca. Vezmem ho do ruky a objavím v ňom šestnásťstránkový článok na tú istú tému, ktorá ma znepokojuje. Čo to znamená?

Ťažko vyčíslieť, koľko ľudí mi napísalo, že **Rozhovory s Bohom** im padli do rúk priamo z police alebo sa k nim dostali nejakým nečakaným šťastným spôsobom. Ani by ste neverili, koľko listov sme dostali od ľudí, ktorí napísali: „Táto kniha ku mne prišla presne v pravú chvíľu.“ Čo to znamená? Len keď si hlboko uvedomíte, ako sa ten proces udial, môžete začať chápať, že všetko je súčasťou vášho vlastného rozhovoru.

Ale najdôležitejšou časťou rozhovoru, ktorý sme všetci schopní viesť a ktorý každý deň vediete, nie je ani tak to, čo si predstavujete, rozumiete alebo počujete, že vám Boh hovorí, ako to, čo **vy** hovoríte Bohu. A znovu vám chcem povedať, že vašim rozhovorom s Bohom je život, ktorý žijete. Myšlienky, ktoré si myslíte, slová, ktoré hovoríte, veci, ktoré robíte - toto je váš rozhovor. Nijaký iný neexistuje. Takže dávajte si pozor, aby ste nehovorili jedno, a nerobili druhé. Majte všetky myšlienky, slová a skutky v súlade, aby ste si mysleli to, čo hovoríte a čo robíte. Potom bude váš rozhovor naozaj zbožný. Čiže bude celistvý. A váš život bude holistický.

Máte nejakú otázku?

Keď už hovoríte o vnášaní spomínaného súladu do nášho života, mohli by ste povedať viac o tom, čo opisujete v tretej knihe, totiž ako je možné, že naša technológia a naše vedomie sa ocitli v takom rozpore, a aké bude naše smerovanie v budúcnosti?

Áno. Práve teraz sme na skutočnej križovatke a na túto križovatku sme prišli už predtým. Žijeme v čase, keď nás ohrozuje technológia, ktorá v tomto bode možno presahuje naše chápanie, ako ju využiť. Platí to o mnohých ľuďoch, ba takmer o primnohých, ak veci rýchlo nezvrátime. Zároveň sa nachádzame v ďalšom bode, ktorý je vo vývine ľudského druhu vzrušujúci. Barbara Marxova Hubbardová ho pomenovala **uvedomelá evolúcia**. Dovoľte mi, aby som to bližšie vysvetlil.

Až do najnovších čias sa proces, ktorý nazývame evolúcia (vývin druhov), javil ako proces, ktorý sme, takpovediac, pozorovali. Dívali sme sa, ako sa nám naša evolúcia odohráva priamo pred očami. Hľadeli sme, ako sa uskutočňuje. Niekedy sme to robili s pobavením (nemôžem tomu uveriť!), inokedy sme pociťovali vďačnosť a vzrušenie. Ale väčšinou sme o sebe uvažovali ako o niekom, kto pozoruje proces, čo sa odohráva mimo nás. Zaznamenali sme ho v historických knihách, v ktorých sa môžeme dočítať o minulých evolučných výdobytkoch, a tak ďalej.

Len nedávno, relatívne nedávno, ani nie pred narodením niektorých z nás, ale len relatívne nedávno, povedzme v uplynulých dvadsiatich, tridsiatich či štyridsiatich rokoch, sme si uvedomili nielen proces evolúcie, ale aj rolu, ktorú v ňom zohrávame.

Len relatívne nedávno sme si uvedomili, že **vytvárame** spôsob, akým sa vyvíjame. Pre väčšinu členov nášho rodu je to nová úroveň uvedomenia. Teraz sa teda zúčastňujeme na novom procese, ktorému hovoríme uvedomelá evolúcia. Čiže začíname **riadiť priebeh a spôsob**, akým sa my ako druh, aj ako jednotlivci vyvíjame.

Predstavuje to veľký posun v spôsobe uskutočňovania evolúcie. Nemohlo k nemu prísť vo vhodnejšom čase. Lebo tento čas sa náhodou zhoduje s časom, keď nám hrozí,

že technológia premôže našu schopnosť múdro ju používať. Ved' sme doteraz ani len nestanovili, čo to je „múdro“.

Hovoríme o takých morálnych dilemách, ako je napríklad klonovanie alebo genetické inžinierstvo, aby som použil iný príklad. Takýchto príkladov sú stovky - predstavujú spôsoby, akými naša spoločnosť vytvorila technológiu, ktorú sme sa ešte ani nezačali učiť používať. Ide aj o takú technológiu, ktorá je krajne nebezpečná pre naše zdravie, pre naše životné prostredie (čo je to isté) a pre spôsob, akým sme sa ako **Homo sapiens** rozhodli žiť na tejto planéte.

Takže teraz sa musíme sústrediť na preteky s časom a uvedomelo si vybrať, ako sa chceme vyvíjať vo vzťahu k technológiám, ktoré doteraz poháňali motor našej skúsenosti. Ktorým technológiám povieme: „Počkajte chvíľočku. Moment. S týmto nesúhlasím.“ Môžeme prijať toto, a tamto odmietnuť? Môžeme si múdro vybrať a rozhodnúť? A môžeme použiť naše najvyššie predstavy o tom, kto naozaj sme, ako ochranný obal na technologické výdobytky a ich využitie, ktoré naša spoločnosť dovoľuje, pripúšťa, vytvára, povzbudzuje a zakúša?

Toto je naozaj tá najnaliehavejšia otázka našich čias. A nie je to bezvýznamná otázka. Vás v tejto miestnosti, ako aj ostatných všade inde teraz voláme do prvej línie pri hľadaní odpovede.

Nie je to otázka, ktorú zodpovie niekto iný na nejakom inom mieste, ale zodpoviete ju vy. Zodpoviete ju výrobkami, ktoré spotrebúvate, individuálnym výberom tovaru v supermarkete, v obchode s odevmi, na ulici, kde žijete.

Zodpoviete na tieto otázky svojim každodenným životom: tým, čo hovoríte ostatným, ako ostatných povzbudzujete, čo si vyberáte, rozhodnutiami, na ktorých sa zúčastňujete, a tým, ako sa na nich zúčastňujete. Ak si naozaj hlboko neuvedomujete, čo vám hovorím, ako aj dôsledky toho, čo som práve povedal, môžete toto všetko jednoducho odpísať ako plané reči.

Odporúčam vám, aby ste si prečítali mimoriadnu knihu **Posledné hodiny starovekého slnečného svetla** od Thoma Hartmanna. A keď už budete čítať, všimnite si aj knihu od Barbary Marxovej Hubbardovej **Uvedomelá evolúcia**. Ak môžem dodať aj tretiu a poslednú knihu, nezabudnite na **Liečenie duše Ameriky** od Marianne Williamsonovej. Tieto knihy uchopujú danú tému veľmi špecificky, veľmi dynamicky... veľmi zrozumiteľne a s obdivuhodným vhľadom.

No aspoň dovoľte, aby ste sa posunuli na úroveň, kde si uvedomíte, že tá otázka je pre vás výzvou; kde si uvedomíte, že pri prechode do dvadsiateho prvého storočia a do ďalších storočí sme sa ocitli nad priepasťou. Bežíme opreky s časom. Kto zvíťazí?

Technológia, alebo ľudský duch? Technológia už raz vyhrala a doslova vyhladila ľudský život na našej planéte - takmer ho vyhladila. Sme, prirodzene, schopní urobiť to znovu. Chcem vám povedať, že sa to hádam nestane. Všetci sme sa báli, že k tomu dôjde v päťdesiatych rokoch. Neviem si predstaviť, ako jeden veľký výbuch zničí Manhattan alebo ako Moskvu rozmetá atómová bomba, či čosi podobné. Mohlo by sa to stať, ale nemyslím si, že sa to stane takto, ak k tomu dôjde. Budú to zákernejšie veci a potrvá dlho, kým prinesú výsledky, s ktorými nebudeme chcieť žiť.

Preto si myslím, že je pre nás veľmi dôležité, aby sme začali venovať pozornosť tomu, čo pomaly, ale isto ničí kvalitu nášho života. Zastavme vyrubovanie dažďových pralesov. Môžeme sa na tom dohodnúť? Je to naozaj relatívne jednoduché. A začnime hľadať spôsob, ako všetkých nakrímiť, aby na tejto planéte nezomieralo každú hodinu štyristo detí.

Prosím ?

Neale, čo podľa vás môžeme urobiť z hľadiska holistického zdravia, aby sme nachovali myseľ, telo aj ducha... a všetko udržali v rovnováhe ?

Myslím si, že dnes je skutočnou výzvou nachovať súčasne myseľ, telo aj ducha a udržať sa v rovnováhe. Je to veľmi ťažké vo svete, ktorý je v takom neporiadku, až sa nám často zdá, akoby sa ocitol v nerovnováhe. A pretože sa nám zdá, že svet je v nerovnováhe, máme sklony ísť do nerovnováhy spolu s ním. Je to akýsi kompenzačný mechanizmus: vychylujeme sa na opačnú stranu.

Napríklad, ak sa dlho hlboko angažujeme v nejakom duchovnom procese, povedzme v duchovnom spoločenstve, môžeme sa ocitnúť v nerovnováhe a začneme uprednostňovať naše telesné potreby a pritom celkom zabudneme, že sme duchovné bytosti. A podobne, ak sa hlboko angažujeme vo veľmi fyzickom spôsobe života, ktorý nedostáva dosť duchovnej potravy, niekedy sa odrazu stiahneme do samoty alebo začneme navštevovať kurzy a semináre a vnárame sa tak hlboko do duchovnej stránky nášho bytia, až sa z nej nedokážeme vymaniť. A staneme sa na šesť či osem mesiacov závislými od seminárov, ktoré vôbec neodrážajú každodennú realitu, v ktorej žijeme. Takže skutočnou výzvou je dosiahnuť rovnováhu. Myslím, že to bol Gerald Jampolsky, kto povedal: „Život je otázka rovnováhy.“

Rovnováhu dosiahneme, ak si uvedomíme, že sme bytosti skladajúce sa z troch súčastí a žiadna z nich nie je dôležitejšia ani posvätnjšia než ostatné. Naozaj sme telom, myslou aj duchom.

Niektorí ľudia radi tvrdia, že najposvätnjšia je naša duchovná stránka, náš duch, a preto je aj najdôležitejšia. To nie je presné. Duchovná stránka toho, kto sme, nie je dôležitejšia a nemali by sme jej venovať viac pozornosti než svojej fyzickej alebo duševnej stránke.

Pravda, dá sa to povedať aj opačne. Nevenujeme dosť pozornosti svojim telám. Už som o tom hovoril. Necvičíme svoje telá. Neudržíme ich vo forme. Neudržíme ich v dobrej nálade. Skutočne venujeme svojim telám nesmierne málo pozornosti. Platí to o väčšine z nás. V dôsledku toho, najmä v Spojených štátoch, majú ľudia sklon k nadváhe a chýba im kondícia. Pre tieto a iné fyzické podmienky, ktorým venovali minimálnu pozornosť, zomierajú oveľa skôr, ako by mali.

Takisto nevenujeme dostatok pozornosti nachovaniu mysle. Udivuje ma, ako málo kníh za rok ľudia prečítajú. Kamkoľvek prídem, pýtam sa: „Koľko kníh ste prečítali minulý rok ?“ Ak mi niekto odpovie tri alebo štyri, už je to veľa. Viete, ja prečítam dvadsať alebo tridsať a niekedy aj päťdesiat kníh ročne, teda takmer jednu knihu týždenne, ak som nenásytný. Nehovorím to preto, aby som sa chválil, ale aby ste si to všimli. Nazdával som sa, že taký je priemer. Myslel som si, že tak je to u väčšiny ľudí. No keď chlap prečíta tri či štyri knihy za rok, už je na seba veľmi hrdý.

Najrozšírenejší spôsob, akým väčšina ľudí živí svoju myseľ, je, žiaľ, sledovanie televízie. Alebo návšteva kina, ak sa to dá nazvať potravou pre myseľ.

To posledné, čo bežný človek urobí, je návšteva knižnice, kde by presedel sobotňajšie popoludnie, aby zistil, čo Balzac povedal o tom či onom - väčšina ľudí to za celý život neurobila - za **celý život**. A ich myseľ pritom prahne po niečom inom ako po Simpsonovcoch alebo športových stránkach **Los Angeles Times**.

Väčšina ľudí neživí ani svoju duchovnú stránku. Nemeditujú. Veľmi málo ľudí vyživuje svoju duchovnú stránku inými spôsobmi. Nechodia do kostola či synagógy, ani na iné miesto

bohoslužby tak pravidelne, ako by mohli, a niektorí nechodia vôbec. Nevenujú pozornosť skutočnosti, že sú z jednej tretiny duchom. Chcem povedať, celí sme duchom, ale sme bytosti tvorené tromi súčasťami. A nevenujú 33 percent svojho času a pozornosti svojej duchovnej stránke. Väčšina z nás krími skôr jednu oblasť na úkor druhej než všetky tri rovnako.

Máte nejaký návrh, ako to môžeme zmeniť ?

Prestaňme to robiť. Všetko môžeme zmeniť, ak si uvedomíme, že sme bytosti pozostávajúce z troch súčastí, a vedome začneme dbať o každú svoju stránku, aj keď je nám to nepohodlné. Vymaňme sa zo svojej pohodlnosti.

Ak sa necítite dobre v kostole alebo synagóge, či na duchovnom sedení, alebo pri meditácii, aj tak tam chodte. Mimochodom, takto som ja začal s meditáciou. Naozaj ma nikdy nijako osobitne nenadchýnala predstava, že budem hodinu ticho sedieť pri sviečke alebo pri tlmenej hudbe, či uprostred noci iba sám so sebou. Ale pretože ma tá predstava netešila a úprimne povedané nemyslel som si, že by som vydržal hodinu ticho sedieť, skúsil som to. A skúšal som to znovu a znovu, až som jedného dňa pri meditácii dospel k mimoriadnemu zážitku; neuveriteľným spôsobom som pocítil spojitosť so všetkým, takže teraz by som už bez meditácie dlho nevydržal.

Niečo som v nej objavil. Je to ako zistiť, že špargľa vôbec nemá zlú chuť; v skutočnosti chutí celkom dobre. Teda skúste to. Vymaňte sa zo svojej pohodlnosti.

Ja to teraz, mimochodom, skúšam s cvičením. Cvičenie a ja sme sa celé roky veľmi nekamarátili. No teraz som si zariadil maličkú telocvičňu, v ktorej mám zopár prístrojov, a usilujem sa prinútiť dva či tri razy týždenne do nej zájsť a trochu si zacvičiť. Som si istý, že to so mnou urobí zázraky. Je to naozaj jednoduché. Nie sú v tom nijaké čary, nijaká záhada. Iba dovoľte sami sebe, aby ste si venovali pozornosť.

Čo je to vnútorné vedenie ?

Každý z nás má vnútorné vedenie, pomocou ktorého vieme o živote všetko, čo potrebujeme. Všetko, čo je o ňom naozaj dôležité vedieť. Ak budeme svoje vnútorné vedenie počúvať, privedie nás k správnym a dokonalým ľuďom, miestam a okolnostiam, ktoré sú pripravené poskytnúť nám príležitosť vyjadriť najušľachtilejšiu časť toho, kto sme.

Pre mňa nie je ťažké venovať pozornosť vnútornému vedeniu. Cítim ho v bruchu. Často vravím ľuďom: „Počúvajte svoje brucho. Brucho vie.“ Takže tu je proces, tu je nástroj, o ktorý sa chcem podeliť s ľuďmi, ktorý im môže pomôcť rozpoznať, či idú správnym smerom, alebo sa chystajú urobiť nesprávne rozhodnutie. Je to naozaj celkom jednoduché.

Predovšetkým vystúpte z mŕtveho stredu. Ak sa ocitnete na mieste, ktoré sa nazýva „slepá ulička“, a nerobíte to ani ono, alebo sa vyhýbate nejakému rozhodnutiu, lebo sa bojíte, že si zle vyberiete, vyberte si niečo. Vyberte si čokoľvek. Vykročte k niečomu.

Vždy radím ľuďom, aby to urobili, aby pristúpili k procesu, ktorý sa nazýva „rozhodovanie“, a k niečomu vykročili. Len čo sa rozhodnete čosi urobiť, alebo neurobiť, čosi si vybrať, alebo nevybrať, len čo sa pohnete jedným, alebo druhým smerom, v tej chvíli vám brucho povie, či to je, alebo nie je miesto, kam by ste mali ísť. To je vnútorné vedenie. Pre mňa je ním moje brucho; pre iných je to možno myšlienka v hlave. Ale vnútorné vedenie máme všetci.

Keď sa na niečo chystáte, niekedy cítite, že celé vaše vnútro sa proti tomu búri a vraví: „Nerob to !“ Nie je to strach. Je to pocit vnútornej múdrosti, ktorý hovorí: „To naozaj nie je ono. Ty to naozaj nechceš urobiť.“ Alebo vnútorné poznanie, ktoré vraví. „Áno, toto

je správny krok. Chod', chod', chod'." Vtedy vzniká pocit radosti, **joie de vivre**. Duša vraví: „V tomto som

s tebou. Poďme, dajme sa do toho." Je to vnútorný pocit, ale prichádza k vám až **potom**, keď ste sa rozhodli, nie predtým. Ľudia často čakajú ten pocit, prv než sa rozhodnú.

Toto je kľúčový bod; chcem ho znovu zdôrazniť, dobre? Poznám veľa ľudí, ktorí sa modlia, meditujú a žiadajú Boha, aby ich viedol, prv než sa rozhodnú. Chcem to celé obrátiť naruby. Chcem celú tú predstavu otočiť. Ľudia sedia a vravia: „Ó, Bože, prosím ťa, pomôž mi, veď ma teraz, skôr ako sa rozhodnem." A ja poviem: „Nie, nie, nie; rozhodnite sa tak či onak a potom počúvajte radu, ktorú dostávate z každej bunky svojho tela."

Vidíte, je to naopak. Nebojte sa vybrať si. Vyberte si, a potom spoznáte, či ste si vybrali dobre. Ak máte pocit, že ste si vybrali zle, zastavte sa, obráťte a chod'te nazad. Ak máte pocit, že ste si vybrali dobre, pokračujte. Nie je to zaujímavý nápad?

Neale, mám ešte zopár otázok o tele, predovšetkým vo vzťahu k utrpeniu. Dali by ste znamienko rovnosti medzi poruchou vo fyzickom tele a čímisi na úrovni duše, čo treba liečiť? Viete, vraví sa, metafyzický, že ak je človek prechladnutý, je zmätený - a podobné veci. Druhá otázka sa týka ľudí, ktorí majú fyzickú bolesť, a ich duchovnej cesty. Je možné, aby ľudia, ktorí fyzicky trpia, naozaj mali skúsenosť duchovného prebudenia?

Nuž, buddhisti vravia, že celý život je utrpenie. A v tomto kontexte je odpoveď určite áno. Utrpenie je. Utrpenie je skúsenosť. Totiž, ja by som možno nenazval utrpením to, čo vy. Napríklad ja som pacient s chronickou bolesťou. Cez deň ma len zriedkavo netrápi bolesť. Mám bolesť počas celého tohto vystúpenia. A predsa vzhľadom na chvíle, keď naozaj trpím, teraz bolesť nemám. Chápete, čo hovorím? Nieкто by mohol povedať: „Ako to robí? Keby som ja mal takú bolesť, nemohol by som ani jasne rozmýšľať, nieto vystupovať pred ľuďmi."

Nechcem sa tu vychvaľovať. Iba hovorím, ako to je. A tak je to so všetkými. Všetci máme rovnakú skúsenosť. Predovšetkým treba vedieť, že bolesť je relatívna skúsenosť.

Do istej miery nás takmer všetkých ustavične trápi bolesť. Keď to buddhisti povedali, mysleli to vážne. Život je bolesť. (Smiech).

Lebo len čo sa ocitnete... už to, ako sme uzavretí vo svojom fyzickom tele, nás na istej úrovni do istej miery obmedzuje a vzhľadom na to, že to obmedzenie je oklieštením toho, kto naozaj sme, je na istej úrovni bolestné. No nechcem sa vyhnúť vašej otázke, iba sa ju usilujem trochu zasadiť do kontextu.

Aby som teraz priamejšie odpovedal na vašu otázku: áno, osoba, ktorú sužuje bolesť, môže mať chvíle nesmierného osvietenia a veľkého duchovného uvedomenia. Niekedy ju k nim privádza práve bolesť. Lebo fyzická bolesť zvyčajne posúva naše predstavy o tom, čo je dôležité. A my máme sklon sústrediť sa na to, čo také naozaj je a kým naozaj sme.

Spomínam si na obdobie, keď som spolupracoval so ženou menom Elisabeth Kúbler-Rossová. Pozná ju nieкто? Nuž, mal som potešenie pracovať v jej tíme v istom požehnanom období môjho života. Spomínam si, ako sme šli raz navštíviť smrteľne chorých - často sme ich chodili navštevovať. Bola to skutočná škola. Viete, ak naozaj chcete dostať školu, chod'te navštíviť desať zomierajúcich ľudí za týždeň. Také čosi sa nepodarí bežnému človeku ani za celý život. Možno zdravotnej sestre alebo lekárovi áno, ale bežný človek nemá takú možnosť.

Spomínam si, ako sme raz večer navštívili ženu, ktorá zomierala a postupne, od chodidiel nahor, strácala schopnosť hýbať sa a prichádzala o cit v tele. Mala akúsi degeneratívnu

chorobu. Choroba postupovala čoraz vyššie. Zakaždým, keď sme ju navštívili, chýbalo jej viac funkcií. Až kým jej jedného dňa neprestala fungovať ruka. Stalo sa to vo chvíli, keď držala malú vnučku, ktorá mala len niekoľko týždňov. Uvedomila si, že už nemôže hýbať rukou tak ako prv. Takže musela povedať: „Myslím, že by som to dieťa už nemala brať do náručia, lebo viac nedôverujem svojej schopnosti udržať ju, keď sa mrví.“

No toto povedala nám. Elisabeth sa jej spýtala: „Aké to pre vás bolo stratiť cit v ruke ? Aký je to pocit ?“ Žiadala ju, aby skúmala svoju skúsenosť. Žena odpovedala s najdobrotivejším výrazom na tvári: „Viete, po prvý raz, keď - práve vo chvíli, keď som si uvedomila, že mi ruka nefunguje tak dobre ako prv, pozerala som sa na toho osemtýždňového anjelika, ako zdvíha rúčku... a teší sa, ako mu to ide.“ A dodala: „Vníkala som to ako prenášanie života z jednej ruky na druhú.“

Nevravím, že takto to naozaj je, ale to, že táto žena dokázala v bolesti nájsť takúto metaforu, určite môže slúžiť ako príklad toho, o čom hovorím. Že úroveň jej nedostatčnosti a bolesti, ktorá ju sprevádzala, ju priviedli k uvedomeniu, ku ktorému by možno ináč nikdy nedospela. Videla čosi duchovne významné v okamihu, ktorý sme nazvali stratou. Je teda možné, že ľudia majú vo veľkej bolesti veľké vhlady ? Nazdávam sa, že áno, ba úprimne si myslím, že je to dosť bežné.

Ale predtým ste mali inú otázku, na ktorú som celkom zabudol.

Pýtal som sa na metafyzickú ekvivalenciu toho, čo sa rúca v našom tele. Je niečo na úrovni duše, čo treba liečiť ?

Vzhľadom na tvrdenie Boha, že každú chorobu si vytvárame sami, určite áno. Ale úprimne povedané, nemyslím si, že by sme sa tým mali veľmi trápiť. Naozaj sa bohvieako nezaujímam o knihy, ktoré hovoria: „Svrbenie ľavého kolena... sebeckto.“ Dobré. Budem menej sebecký. Alebo: „Bolesť pravého ucha... nedostatok pochopenia.“ V súčasnosti existujú knihy, ktoré môžu, a nemusia byť presné. Nezatracujem ich. Nie som si však istý, že nám prospieva, keď sa celkom zamotáme do vzťahu príčiny a následku, lebo potom sa môžeme utrápiť. „Keby som len nebol taký či onaký, ucho by ma tak veľmi nebolelo. Pokúsim sa byť chápavejší, aby som si vyliečil ucho.“ Vidíte ? Alebo: „Ak budem väčšmi takýto a menej taký, aký som býval, vyliečim sa z trudnomyselnosti.“

Vzťah príčiny a následku možno existuje tak, ako naznačujú niektoré knihy, no som presvedčený, a vraví sa to, že je oveľa jemnejší. Je veľmi, veľmi jemný a mohol sa vytvoriť už pred tridsiatimi či štyridsiatimi rokmi. Pôvodná myšlienka, myšlienka, ktorá podnietila nenapraviteľnú trudnomyselnosť vo vašich štyridsiatich piatich rokoch, mohla existovať už dávno v oveľa jemnejšej podobe, než je tá, ktorú si teraz uvedomujeme.

Ako teda máme vhodne reagovať ? Milujte daný stav. Prijmite ho. To, čomu vzdorujete, pretráva. Prijmite ho teda a povedzte si: „Toto sa teraz so mnou deje. Moja trudnomyselnosť nepôsobí. Chcem prijať a žehnať - **žehnať** tento stav a nie odsudzovať ho. A dovoliť, aby bol jednoducho tým, čím je.“

Takým spôsobom v mnohých prípadoch naozaj daný stav eliminujete. Lebo čomu vzdorujete, to pretráva, a čo máte, to sa môžete rozhodnúť zničiť. No ak je to nezničiteľné, pretože to máte pridlho, alebo následky sú príliš veľké a jednoducho sa nedajú odstrániť, môžete zničiť, a to je hlboká pravda, **negatívne pôsobenie alebo účinok**, ktorý by to mohlo mať na váš život. Práve to urobila žena s rukou, chápete ? Videla požehnanie v tom, čo mohla považovať za tragédiu.

Díval som sa na majstra, ktorého som spoznal v posledných rokoch jeho života - díval som sa, ako zomiera. Hľadel som naňho v posledných týždňoch a mesiacoch jeho života.

Zomieral smrťou, ktorú by iní ľudia - a opäť sme pri tom - iní ľudia by ju pocitovali ako veľmi bolestivú, nenáležitú a nedôstojnú. Viete, mal zavedený katéter a všetko, čo k tomu patrí. A ten majster predsa učil študentov, ktorí ho denne navštevovali. Štyria, piati, šiesti či ôsmi prichádzali každý deň, aby videli, ako ich majster zomiera. Museli ste mať dohodnutú schôdzku, aby ste ho videli zomierať. Smial sa z toho. „Teraz som zaneprázdnenejší, ako keď som bol úplne zdravý.“

Rovnako ako Joseph kardinál Bernardine z Chicaga, nech mu Boh žehná, vedel: „Je ešte jeden dar, ktorý musím odovzdať. V živote naplnenom dávaním darov toho, kto som, mi zostal ešte jeden dar, ktorý musím odovzdať. Dokonca i moja smrť bude potvrdením života. Dokonca i môj odchod bude potvrdením veľkého príchodu. Dokonca i moja bolesť bude potvrdením najúžasnejšej životnej radosti.“

Ten muž bol majster a naučil som sa od neho o vznešenom umieraní. Dokázal ma to naučiť, lebo hoci nemohol odstrániť pôsobenie svojich predchádzajúcich rozhodnutí na svoje telo, **nepocitoval ani potrebu urobiť to**. Pôsobenie na jeho telo totiž nemalo nič spoločné s pôsobením na jeho myseľ.

Keď ste sa ho spýtali: „Cítite sa zle?“, zvyčajne sa na vás pozrel a odpovedal: „Och, len trochu.“ A vy ste si povedali: „Aký je statočný a vyrovnaný.“ Pravdu povediac, neklamal. Naozaj sa cítil trochu zle tam, kde by som sa ja s tou istou skúsenosťou cítil veľmi zle. Lebo on sa stal majstrom a veľmi zriedkavo pripustil, aby fyzické skúsenosti z jeho života diktovali, kým v tej chvíli je. Je v tom veľká sila. Všetci sme poznali ľudí, ktorí zomierali s takouto gráciou. Nielen dôstojne, ale aj s darom pre ostatných.

Poviem vám posledný príbeh o niekom, kto takto zomrel. Moja matka bola svätica. Matka každého z nás je svätica, ale moja matka bola skutočná svätica. Naozaj. Veľmi jasne si pamätám deň a okamih, keď zomrela. Keď sa blížila jej posledná chvíľa, zavolali z miestnej farnosti kňaza. Bol to mladý človek. Prihnal sa do nemocnice a nemohol mať ani devätnásť a pol roka. Nie som si istý, či sa už holil. Práve skončil seminár. Všetkým nám bolo úplne jasné, že po prvý raz poskytuje posledné pomazanie najsvätejšej rímskokatolíckej cirkvi, lebo sa pohrával so skapulárom a olejom a pri celom obrade bol nervózny. Nechcem si z toho robiť žarty, lebo obrad je v našej kolektívnej skúsenosti veľmi dôležitý. Nech vám je to jasné. Obrad je pre nás všetkých nesmierne dôležitý. Lenže on nikdy nerobil tento špecifický obrad naostro, pri zomierajúcom človeku. Teraz mal ísť do izby mojej matky. Šiel do izby v jednotke - ako ju volajú? Jednotka intenzívnej starostlivosti - a onedlho - o desať, pätnásť minút - vyšiel biely ani stena. Spýtal som sa: „Čo je? Čo sa stalo?“

Odpovedal: „Nevedel som, či to robím dobre. Použil som nesprávny olej a usiloval som sa to napraviť. Vaša matka sa na mňa pozrela a povedala: „Uvoľnite sa, otče. Tu nemôžete urobiť chybu. Ide o váš zámer. Ide o to, čo vnášate do tejto chvíle. Záleží na vašej myšlienke, nie na tom, čo robíte.“ Zahľadel sa na mňa a do očí mu vstúpili slzy. „Vaša matka ma utešovala, keď zomierala.“

Chcem vám tým povedať, že smrť nemusí byť tragédiou. Iba dúfam, že keď budem zomierať, zmôžem sa aspoň na trochu takej dôstojnosti. A aspoň na čiastočku takej múdrosti.

Moja otázka sa týka programu duše. Súvisí s predstavou, že na nejakej inej úrovni si plánujeme miesta, veci a ľudí, s ktorými prídem do styku v tomto živote. Rád by som vedel... môžete o tom niečo povedať v súvislosti s predstavou, prečo neexistujú nijaké náhody? Je to preto, že sme si na nejakej úrovni všetko už vopred naplánovali?

Áno. Nuž, povedali mi, že naozaj máme program, keď prichádzame do tela, a že je to spoločný program. Vlastne chcem, aby ste vedeli, že nikto z nás nie je v tejto miestnosti náhodou. Všetci sme sa na nejakej veľmi, veľmi vysokej úrovni rozhodli byť tu, v tomto čase

a na tomto mieste. Aby sme si opäť mohli všimnúť, kto naozaj sme, a podporiť v tom jeden druhého.

Prišli sme sem. Máme dohodu, máme zmluvu, a keď na seba navzájom pôsobíme tak ako dnes, plníme svoju časť tej zmluvy.

Mimochodom, platí to o ľuďoch, ktorí sú k sebe láskaví, aj o ľuďoch, ktorí sú k sebe neláskaví. Pravá svätosť a pravé majstrovstvo vie, že nie sú nijaké obete a nijakí zloduchovia a že osoba, ktorá vás prenasleduje, iba vykonáva dohodu uzavretú na celkom odlišnej úrovni, aby sme mohli vyjadriť a zakúsiť - oznámiť, vyhlásiť, stať sa a potom naplniť - kým naozaj sme. Preto všetci majstri povedali: „Nesúď ani nezatracuj.“

Teda áno, každý z nás sa vydal na cestu, ktorú nazývame život. A je to cesta a jej cieľ – cieľ cesty sme si už určili, ale neurčili sme to, ako sa k nemu dostaneme. Vlastne ani nie je zaručené, že k vytýčenému cieľu prídeme. Máme iba predstavu, kam by sme chceli ísť a čo by sme chceli robiť. Neexistuje však predurčenie v tom zmysle, že máme zaručené, že tam prídeme ani že presne budeme sledovať cestu, ktorá nás tam privedie.

S každou nasledujúcou príležitosťou dostávame šancu pohnúť sa so svojím programom dopredu. Ak s ním nepokročíme, budeme si vytvárať ďalšie a ďalšie príležitosti, až kým sa nám to nepodarí. Všimol si už niekto, ako sa vo vašom živote opakujú isté modely? Istú vec robíte stále dokola, kým ju nedáte do poriadku. Päť ráz si privediete domov rovnakú osobu.

Počuli ste, čo som povedal? Oženil som sa päť ráz s rovnakou osobou v piatich rozličných telách - až som nakoniec pochopil, čo som mal pochopiť. Potom som sa konečne s ňou už nemusel viac ženiť. A tak to bolo aj s ostatnými ľuďmi a udalosťami v mojom živote. Znovu a znovu som čelil udalostiam rovnakého druhu, až kým sa to neskončilo; až kým som nakoniec nepochopil, čo to znamená. Takže napokon vnesieme do svojej skúsenosti presne takých ľudí, miesta a udalosti, ktoré do nej potrebujeme vnieť, aby sme dospeli k výsledkom, ktoré si vyžaduje náš program. Možno sa celý nezavrší v tomto živote. Vlastne by bolo prekvapujúce, keby sa zavŕšil. Na tom však nezáleží, lebo budete mať ďalší a ďalší život a ešte ďalší až do konca času, ktorý je bez konca. A tak bude naveky, ba ešte dlhšie pokračovať. Nie je to úžasné?

V tretej knihe Boh hovorí o vysokorozvinutých bytostiach. Mali by sme sa usilovať takto fungovať?

Vo vesmíre je čosi také ako vysokorozvinuté bytosti. Mám na to skratku - VRB. Tieto bytosti sa naučili, ako radostne a harmonicky koexistovať s prírodou a vesmírom vôkol nich. Naučili sa žiť životom, ktorý je prevažne oslobodený od bolesti a od boja, a urobili to nasledovne.

Recept pozostáva z dvoch častí. Mohli by sme ho použiť priamo tu, na tejto planéte, keby sme chceli.

Títo ľudia momentálne žijú mimo našej planéty. Na našej planéte som nevidel veľa vysokorozvinutých tvorov (hádám s výnimkou tých, ktorí chodia po halách Kongresu).

To bol žart.

Vysokorozvinuté bytosti fungujú na základe veľmi jednoduchého systému, pozostávajúceho z dvoch častí. Prvá časť: Pozorujú, čo je čo, a povedia to. To je prvá časť. Inými slovami, aby to bolo celkom jasné, ja pozorujem, čo je čo. Sedíte na stoličke. Zhovárame sa. Alebo pozorujem, čo je čo: televízia je plná násilia. Deti trávajú veľa času dívaním sa na televíziu a potom sa správajú násilne. Tomu hovorím, čo je čo. Alebo: tabak môže spôsobiť rakovinu,

asi nie je práve najzdravší na vdychovanie či fajčenie. To je, čo je čo. Takže pozorujem, čo je čo, a poviem to. Čiže o tom hovorím pravdu.

Na tejto planéte väčšina ľudí, ktorí pozorujú, čo je čo, odmieta prezradiť, čo vidia. Vlastne zavše ľudia hovoria opak toho, čo vidia, zo strachu, aby niekoho neurazili alebo aby neodhalili o sebe niečo, čo nechcú, aby niekto vedel. Takže na tejto planéte pozorujeme, čo je čo, a potom o tom klameme. Také správanie je bežné u väčšiny ľudí a veľmi bežné v našich politických, náboženských a ďalších inštitúciách.

Ak vysokorozvinuté spoločnosti nechcú, aby ich potomstvo konalo násilne, urobia účinné opatrenia - odstránia negatívne vplyvy na deti, keď sa formujú. Takže vo vysokorozvinutej spoločnosti by bolo neslýchané posadiť deti pred malú hranatú debnu na štyri až osem hodín denne a vystaviť ich presne takému správaniu, aké nechceme, aby prejavovali. Je to naozaj celkom jednoduché. Je to také jednoduché, až je to takmer smiešne.

V našej spoločnosti robíme ohromujúco veľa vecí, ktoré nefungujú. Nie preto, že by sme nevedeli, že nefungujú. Šialené na tom je, že to jasne vieme, a aj tak ich robíme. Napríklad vieme, že nemôžeme na niekoľko hodín denne posadiť deti pred debnu, v ktorej predvádzajú násilné správanie, a pritom očakávať, že sa to na nich neodrazí. Vieme, že to nefunguje, a predsa to robíme.

Vieme, že nemôžeme vlievať do nášho politického systému obrovské sumy peňazí od záujmových skupín, a pritom očakávať, že náš politický systém bude fungovať bez zaujatosti. Vieme, že to nefunguje, a predsa to robíme.

Vieme, že nemôžeme každý deň konzumovať veľké množstvo tmavého mäsa, a pritom očakávať, že naše telo bude reagovať zdravo. Vieme, že to nefunguje, a predsa to robíme. Vopred vieme, že nemáme vťahovať dym a karcinogény do nášho tela, a predsa to robíme. Uvádžam len štyri či päť príkladov. Môžem vám uviesť stovky ďalších - ba možno tisícky, keby som porozmýšľal.

Inteligentný tvor sa musí spýtať - prečo? Prečo by sme mali ďalej robiť veci, o ktorých vieme, že nefungujú? Odpoveď znie: Nemyslím si, že máme odvahu konať podľa svojho presvedčenia. Myslím si, že je pre nás pohodlnejšie vravieť jedno, a robiť druhé. Nemyslím si, že skutočne ide o to, vyjadriť najvyššiu verziu toho, kto naozaj sme. Myslím si, že sme veľmi nerozvinuté bytosti.

Pokiaľ ide o cítiace tvory vo vesmíre, sme naozaj dosť primitívni. Jednoducho nemáme silu vôle vybrať si to najvyššie. Ale smerujeme k tomu. Začíname sa meniť. Badáme istý posun, keďže čoraz viac ľudí hľadá odpoveď na veci, o ktorých hovorím. Konečne vidíme na tejto planéte isté duchovné a morálne vedenie a sme vo väčšom počte schopní vstať a povedať: „Hej, toto nefunguje. Toto jednoducho nefunguje.“ Prečo teda neurobíme čosi zaujímavé: Prečo s tým jednoducho neprestaneme?

Prosím vás, povedali by ste niečo o úlohe žien a o úlohe ženského princípu v novom tisícročí?

No ehm - to je obsiahla téma. Navyše si nie som celkom istý, čo očakávate, že poviem. Odpoviem tak, ako to chápem a čo o tom viem. V istom bode našej histórie na tejto planéte nás v mocenskej štruktúre spoločnosti ovládalo prevažne to, čo nazvem ženskou energiou. V období matriarchátu rozhodovala žena, riadila inštitúcie a robila všetko prevažne po svojom. Netrvalo to krátko, ba skôr veľmi dlho. Po niekoľkých tisícročiach nastal v tomto modeli istý posun a dospeli sme k patriarchátu, kde muži robili prevažne po svojom, riadili inštitúcie, vytvárali sídla moci a tak ďalej. V každom z týchto modelov šlo o jedno, alebo druhé.

A čo sa deje teraz, pri prechode do nového tisícročia ? Vidíme tretí model, po ktorom sme všetci toľko tisícročí túžili - novú konštrukciu a nový model, v ktorom sa mužské a ženské spojilo a v ktorom už nie sú (chvalabohu) roly, ktoré mužov a ženy tradične oddeľovali, jasne definované alebo špecificky pripísané podľa rodu.

Muži a ženy sa delia o moc a v nadchádzajúcich rokoch sa budú o ňu deliť čoraz väčšmi. Na celom svete sa čoraz viac žien (chvalabohu) dostáva na miesta, ktoré predstavujú vplyv, moc, autoritu a tvorivosť.

Začíname to vidieť už teraz a raz nadíde deň, keď budeme mať, ako som spomenul už v skoršom rozhovore, ženu prezidentku, ženu pápeža a ženy na všetkých dosiaľ výlučne mužských postoch v ľudskej spoločnosti. Nech je požehnaný ten deň. Keď budeme mať na takýchto postoch mužov aj ženy, bude to pre nás požehnanie, lebo potom naozaj nastane rovnováha.

Takúto rovnováhu už veľmi, veľmi dlho hľadáme. V celkovej schéme vecí, v dejinách vesmíru (na vesmírnej úrovni) sme ju dosiahli relatívne rýchlo.

Viete, niekoľko tisíc rokov je v dejinách vesmíru, trvajúceho miliardy rokov, pomerne krátky čas. **Homo sapiens** sa dosť rýchlo rozšíril a teraz začína nadobúdať rovnováhu. Hoci nám sa zdá, že to trvá nesmierne dlho, v živote vesmíru je to len mihnutie oka, iba kratučká chvíľa. Takže teraz sme našli alebo začíname nachádzať rovnováhu. Badať to v politike. Badať to v korporáciách. Badať to naozaj všade. Teší ma, keď vidím v lietadlách po celej Amerike mužov obsluhovať cestujúcich. To, čo robievali výlučne ženy, z dôvodov, ktoré mi nikdy neboli naozaj jasné, dnes robia muži.

Moja zubárka je žena a je to úžasná odborníčka. Keď som mal päť rokov, ba hádam i desať, medzi tisíc zubármi ste sotva našli jednu ženu. Dochádza teda k zmene v povolaniach, ktoré kedysi prislúchali istému rodu. Raz možno pripustíme, aby sa ženy stali aj farárkami. Nebolo by milé mať aj v ortodoxných cirkvách ženy rabínky a ženy pastorky ?

Čoskoro sa začneme deliť o vedúce miesta v najváženejších inštitúciách: v cirkvách, v politike a na iných vplyvných postoch. Ako som povedal, nech je požehnaný ten deň. Lebo teraz žijeme len polovičným životom.

Boh vie, že muži neurobili veľmi dobrú prácu pri riadení našej planéty počas uplynulých tisícročí. Neboli sme veľmi účinní. Potrebujeme to vyrovnanie, ženskú energiu vhladu, trpezlivosť, súcit, hlboké uvedomenie a mimoriadnu citlivosť k ľudskej skúsenosti. Je to časť ženskej skúsenosti a ženskej energie v nás všetkých.

Dúfam, že ju budeme živiť a naďalej jej dovoľíme prekvitať ako časti najvyššej miery toho, kto sme.

Ako ste zistili, kto ste ?

Pre väčšinu ľudí na zemi už nie je prvotným záujmom prežiť zo dňa na deň. Pre niektorých áno - úprimne povedané, pre primných - ale nie pre väčšinu. Čo je teda teraz stredobodom nášho záujmu ? Kľúčovým problémom ľudskej rasy už nie je, ako prežijeme, ale kto prežije. Totiž, kto som ? **Kto som ?** Mysliaca bytosť sa to snaží dozvedieť. Nie je to prázdna otázka. Je to dôležitá otázka, lebo väčšina ľudí nemá potuchy, kto sú. Donedávna som to netušil ani ja.

Viete, keď som mal šesťnásť rokov, myslel som si, že moje vlasy, to som vlastne ja. Naozaj. Myslel som si, že ja som moje vlasy a bolo mi to také jasné, že ak mi vlasy ráno neležali, tak

ako mali, hodil som kefu do umývadla a odmietol som sa ukázať na verejnosti, lebo nikto by nevedel, kto som, chápete.

Rokmi sa vlastne veľa nezmenilo. Dosiaľ sa zavše ráno zobudím a myslím si, že ja som moje vlasy.

Ale keď som dovŕšil osemnásť, uvedomil som si, že moje vlasy, to nie som ja. Do osemnástky som dospel naplnený múdrosťou toho veku. Povedal som si: „Nie je šialené, že som si kedysi myslel, že ja som moje vlasy? Samozrejme, že nie som moje vlasy.“ V osemnástich som spoznal pravdu. Moje auto, to som ja. **Vedel som**, že ja som moje auto, lebo som cítil, že ostatné decká ma posudzujú, zmyšľajú o mne na základe toho, na akom aute jazdím. Raz sa mi pokazilo auto a otec mi povedal: „Vezmi si dnes moje auto. Požičiam ti ho na večer.“

Zhrozil som sa: „Blázniš? Ani za svet!“ Nikto by totiž nevedel, **kto som**.

Otec jazdil na Oldsmobile.

Dnes aj ja jazdím na Oldsmobile.

Synovia **budú** trpieť za hriechy otcov.

Ale keď som prekročil dvadsaťjeden rok, vyrástol som aj z toho. Vtedy ma postretla veľká múdrosť. Uvedomil som si: „Moment, ja nie som moje vlasy. Ja nie som moje auto. To je, prirodzene, šialené.“ Ako dvadsaťjedenročný som poznal pravdu. Ja som moje ženy.

Chcem, aby ste vedeli, že hru nazvanú „ja som moje ženy“, som hral veľmi dlho. Bola to úchvatná hra. **Vedel som**, že ja som moje ženy. Cítil som, čo si ľudia v miestnosti okolo mňa myslia. Cítil som, ako sa menia moje **vlastné** myšlienky, moje vlastné predstavy o sebe samom podľa toho, koho som mal či nemal po boku.

Veľmi dlho som žil životom „ja som moje ženy“. A potom, keď som sa jedného dňa zobudil, pomyslel som si: „Moment, nemôžem byť moje ženy, lebo ak ja som moje ženy, potom musím trpieť poruchou mnohonásobnej osobnosti.“ Pretože ich bolo veľa. Uvedomil som si, že to, čo som, musí byť niečo väčšie. Kto som? Myseľ to chce vedieť.

A potom som si bol nacistom. Mal som takmer štyridsať alebo čosi vyše štyridsať rokov. Zrazu mi svitlo a viem aj, kedy sa to stalo, lebo si to všimol aj môj otec. Povedal, to chlapčisko konečne dospel. Rozhodol som sa totiž, a všetky moje činy od toho okamihu to naznačovali, že ja som moje zamestnanie; v takom veku tak usúdi veľa mužov, a aj niekoľko žien. Pánabeka, hral som tú hru naplno. Ja som moje zamestnanie. Viete, ako to vyzeralo v mojom živote? Vyzeralo to ako hej, hej, hej, to je moje zamestnanie; to je moja práca; musím, nemám na výber; toto je moja práca.

Potom som aj z toho precitol. Jedného dňa som sa na seba pozrel a povedal som: „Moment. Ja nemôžem byť moja práca. Sedem ráz ma prepustili. Kto teda som? Kto som? Ak nie som moje zamestnanie...“

Nakoniec prišla odpoveď. „Prirodzene, že ja nie som moje ženy, ani moja práca, ani moje auto. Ja som moja rodina. Chápete?“ Teraz povedala **mama**: „Konečne dospel.“ Lebo som prišiel k rozumu. Prehodnotil som svoje hodnoty. A hral som hru zvanú „ja som moja rodina“. Som moje deti, moja manželka a moji milovaní. To som ja. Aj tú hru som hral naplno.

A vyzeralo to tak, že som sa nezamestnal v inom spoločenskom okruhu, dobre si to pamätám, lebo by to neprosperovalo mojej rodine. Dokonca som odmietol kúpiť dom, ktorý sa mi

veľmi páčil a bol vzdialený len zopár blokov, no stál v zlom školskom obvode. Životné rozhodnutia som robil na základe predstavy, že ja som moja rodina.

Potom som sa jedného dňa vrátil z práce, ktorou som opovrhoval, plný tichého zúfalstva zo života, ktorý som viedol, otvoril som dvere svojho domu a zistil som, že je úplne prázdny - nechýbali v ňom len ľudia, ale aj nábytok.

Pochopil som, že čosi neklape; veľmi dobre si spomínam na ten okamih. Mimochodom, je to pravdivý príbeh. Nevymýšľam si. Spomínam si na ten okamih, akoby to bolo včera. Otvoril som dvere - dom bol prázdny. Prvé mi zišlo na um: „Preboha, vykradli nás.“ Nikto však nepríde do domu za bieleho dňa a neodnesie všetok nábytok. Okrem toho, všetok nábytok nebol preč. Poobzeral som sa a - a v rohu som uvidel starú hi-fi vežu, ktorú som priniesol do manželstva, a bol tam aj konferenčný stolík z mojich mládeneckých čias. A zopár mojich ďalších... mojich ďalších vecí tu stálo a uvedomil som si, že zmizli len niektoré kusy nábytku.

Vtedy mi svietlo, čo sa stalo. No ešte stále som tomu neveril. Vybehol som do spálne a otvoril som jej stranu šatníka. Všetky jej šaty boli preč. Otvoril som svoju stranu šatníka. Všetky moje šaty boli tam. Vtedy som spoznal strašnú pravdu. Zlodejom bola moja manželka.

Je ohromujúce, čo myseľ urobí, aby vám zabránila vidieť niečo, čo máte rovno pred nosom. Už som sa tomu nemohol smiať. Zišiel som dolu, sadol som si na koberec takmer prázdnej obývačky a zvolal som: „Bože môj, čo so mnou chceš ? A kto som ?“

Chápete, myslel som si, že to všetko som ja. Myslel som si, že som všetky tie veci. A odrazu boli preč. Kto som ? Večný výkrik ľudskej duše. Kto som ?

Odpoveď nie je mimo nás. Očividne nie je v ľuďoch, ani v miestach a veciach v našom živote. Spočívajú vo vnútri. A to je celé posolstvo **Rozhovorov s Bohom**.

Chcel som predovšetkým povedať, že ma skutočne tešilo prečítať si všetky tri vaše knihy. Sú naozaj úžasné. A moja otázka sa týka predstavy duše. Je na ceste evolúcie v protiklade k predstave, že ak je úplne absorbovaná do absolútna, potom už nedochádza k nijakej evolúcii. To, o čom hovoríte, sa zdá byť rozšírením cesty, ktorá sa stáva bohatšou, dynamickejšou. Vyhliadky sú širšie. A tá predstava, o ktorej hovoríte... existencia možnosti transcendovať ju a vystúpiť z existencie alebo z toho, čo nazývame evolučný proces... Nuž, mohli by ste o tom čosi povedať ?

Nemôžete vystúpiť z evolučného procesu. Je to doslovne nemožné. Vo chvíli, keď úplne vystúpite z evolučného procesu, úplne vystúpite z Boha, lebo Boh je proces. Boh nie je bytosť; Boh je proces.

Boh je procesom samého života, ktorý nazývame evolúcia. A pretože nie je možné úplne vystúpiť z Boha, nie je možné úplne vystúpiť z evolúcie. Preto sa naša evolúcia, teda evolúcia nás všetkých, ktorá je Bohom, Božským kolektívom, nikdy nekončí. Vždy bola, je a vždy bude svetom bez konca. Amen.

Chcem vám všetkým povedať, aká radosť a aké potešenie bolo pre mňa stráviť s vami tieto chvíle. Aké príjemné bolo byť s vami tu, v tomto čase a na tomto mieste. Vyzývam vás a povzbudzujem, aby ste teraz odtiaľto odišli a dotkli sa sveta s najhlbšou pravdou, ktorá vo vás spočívajú a prebýva. Aby všetci vedeli, kto naozaj sú. Vráťte ich sebe samým a spolu vytvorme svet našej najnádhernejšej vízie.

Buďte požehnaní.

NA ZÁVER

Naučil som sa o živote, že keď žijeme úplne, žijeme zbožne. Dvadsaťpäť rokov som hľadal spôsoby, ako žiť ako úplná osoba, ako integrovaná bytosť. Prvé, čo som pochopil, bolo, že ak mám žiť integrovaným životom, musím sa oveľa väčšími integrovať so svojím prostredím. Teda musím sa s ním spojiť a správať sa k nemu, akoby bolo mojou súčasťou, nie čímsi, od čoho som oddelený a čo je oddelené odo mňa.

Žiť holisticky znamená uvedomovať si, že som súčasťou **celého systému, celého spôsobu myslenia, celej reality** a že všetko, čo si myslím hovorím a robím, túto realitu ovplyvňuje: vlastne ju na istej úrovni tvorí. Nemôžem dlhšie predstierať, že jedna vec nemá nič spoločné s druhou vecou. Napríklad, že fajčenie alebo časté jedenie tmavého mäsa nemá nič spoločné s mojím zdravím. Že napríklad kvalita vzduchu okolo mňa nemá nič spoločné s kvalitou môjho života. Že to, ako rozmýšľam, hovorím a konám, nemá nič spoločné s tým, ako zakúšam svoju budúcnosť. Že spôsob, ako vzájomne na seba pôsobíme s mojím prostredím, nemá nič spoločné s tým, ako dlho to budem môcť robiť.

Tak som žil, než som porozumel, čo znamená **holistický**. Nechápal som, čo sociológovia nazývajú teóriami celostných systémov. Nechápal som implikácie faktu, že som zubom na veľkom kolese. Odvážim sa povedať, že som sa v tom nelíšil od mnohých iných. Ba hádam od väčšiny z nich.

Dokonca i dnes sa zdá, bez ohľadu na zvyšovanie všeobecnej úrovne uvedomenia, že mnohí vôbec nedávajú do súvisu to, čo si dnes vyberajú, ako sa rozhodnú, čo urobia, s neskoršími následkami. Lenže žiť holisticky znamená brať do úvahy všetky následky. Znamená to byť jedno s našim Bohom, s prostredím, so spolupútnikmi na tejto mimoriadnej ceste aj so sebou samým. Mnohý z nás nie sú integrovaní. Čiže sme dezintegrovaní. Rozpadáme sa. Rozpadávame sa na kusy. A také isté je prostredie, v ktorom žijeme svoje dezintegrované životy.

Teraz si konečne aspoň začíname uvedomovať svoj stav. Mnohí hľadáme možnosti, znovu si vyberáme a nanovo pretvárame sami seba v ďalšej najväčšej verzii najväčšej vízie, akú sme kedy mali o tom, kto sme. Chcel by som sa tu s vami podeliť o niekoľko možností, ktoré by určite mohli byť veľmi užitočné, keď sa v dvadsiatom prvom storočí znovu pustíme do pretvárania našej kolektívnej reality.

Nasmeroval by som vás do ústavu **ekolonómie**, vynikajúceho nápadu a diela Dennisa Weavera. Pomenovanie ekolonómia Dennis vytvoril spojením slov ekológia a ekonómia a jeho myšlienkou je, že jednou z vecí, ktoré treba ihneď urobiť na tejto planéte, je rozvíjať **ekonómiu** novým spôsobom, pri ktorom by sa zachovala a ochránila ekológia tak, aby sme zachovali a rozvíjali ekonómiu.

Vo všetkých sférach celého systému života platí, že nemôžeme pôsobiť v jednej oblasti, a pritom neovplyvňovať druhú oblasť – hoci sme veľa rokov predstierali, že sa to dá.

Dennisovým snom, ako aj snom tisícov ľudí v celej krajine a na celom svete, ktorí sa teraz k nemu pripájajú, je, aby sa **ekolonómia** stala novým spôsobom života; aby sa vyučovala na školách ako legitímny predmet. (Vlastne, niekoľko škôl Dennisova práca tak nadchla, že už pripravujú študijnú náplň **ekolonómie**. Čoskoro v nej bude možné získať absolventske tituly.)

Medzičasom má ústav mimoriadny záujem o verejné vzdelávanie, propagovanie profilových iniciatív a zapojenie vedúcich osobností obchodu, priemyslu a environmentálneho hnutia do spoločných podnikov. Keby ste sa chceli dozvedieť viac o tom, ako môžete pomôcť Dennisovi Weaverovi (a jeho priateľke zemi), skontaktujte sa s ním na tejto adrese.

The Institute of ecconomics
Post Office Box 257
Ridgway, Colorado 81432

Keď sa spriatelujeme so svojím prostredím musíme sa spriatelieť aj medzi sebou. Musíme nájsť spôsob, ako prekonať naše odlišnosti, uvedomiť si naše vzájomné prepojenie a pochopiť, že celý systém nebude fungovať, ak jednotlivci, ktorí ho tvoria, nebudú spolu hovoriť.

Pretože to viem, nadchýna ma práca Ashlandského ústavu, ktorý je súčasťou vznikajúcej siete ľudí, ktorí objavujú dialóg ako duchovnú prax. Dialóg je spôsobom spolubytia, osvetľujúcim silné sponzorujúce myšlienky, ktoré podľa **Rozhovorov s Bohom** vedú našu spoločnosť.

Podľa toho, ako Ashlandský ústav používa tento termín, dialóg je špecifický proces, ktorý vyhladzuje napätie medzi polaritami, protikladmi a paradoxmi, ktoré naplňajú našu ľudskú skúsenosť, a otvára bránu hlbšiemu prúdu významov, v ktorom sa dá zadržať – a napraviť zdanlivá rozdrobenosť sveta.

Ústav cez svoju prácu kladie veľa závažných otázok. Čo keby našu populáciu prešpikovali malé, veci oddané krúžky, v ktorých ľudia obnažujú štruktúry a nové predstavy, ktorými definujú samých seba? Čo keby Boh mohol chodiť medzi priateľmi a rozprávať sa s nimi cez kvalitu nášho chápania a pôvod našich slov? Čo keby dialóg nebol nebežný, ale bežný, lebo by sme sa naučili, ako naozaj počúvať – za slovami a vonkajším zdaním, samých seba, jeden druhého a to, čo chce vyjadriť sám život?

Rozhovory s Bohom vravia, že dialóg s Bohom sa nikdy nekončí. Vedenie dialógu je stelesnením vždy nanovo plynúcej rieky, v ktorej sa ustavične nachádzame. Ale naša ľudská skúsenosť sa väčšinou javí ako vyprahnutá a oddelená: pre rigidnú vieru a tvrdé srdce nedbáme na prúdy, čo uhášajú smäd, v ktorých deň čo deň plávame. Ashlandský inštitút bol vytvorený ako miesto porozumenia, ktoré pomáha ľuďom túto rieku znovu zakúsiť.

Zakladatelia inštitútu zorganizovali mnoho neformálnych krúžkov priateľov. Už roky sa stretávajú a cibera kolektívnu schopnosť rozmýšľať o veciach, na ktorých nám najviac záleží: vytvárajú skúsenosť spoločenstva, o ktorej toľkí z nás snívajú. Pomohli mnohým organizáciám a spoločnostiam vytvoriť krúžky, kde sa možno zamerať na korene komplexných problémov, a tak staré modely prikazujúceho a kontrolujúceho vedenia ustupujú múdrosti kolektívnej vízie.

Zasadli s odvážnymi mužmi a ženami, štyridsiatnikmi, päťdesiatnikmi, šesťdesiatnikmi a sedemdesiatnikmi a vyrovnali sa so žiaľom, predefinovali starnutie, odhalili pravdu o pokročilom veku a našli nový vzťah k smrti. Na požiadanie pastorov a duchovenstva nadviazali dialóg a stretávajú sa na súkromných radách, aby sa vyslovili k rozbíjačskému, veľmi osobným sporom okolo homosexuality a cirkvi. Vstúpili do dialógu medzi ľuďmi rozmanitých duchovných tradícií a pomáhali vytvárať posun od spoliehania sa na jediné inšpirujúce zameranie k rešpektovaniu a koordinovaniu zrelého vnímania mnohých ďalších. Dali dokopy páry, ktoré sa spoločne stretávajú a budujú nevyhnutnú základňu, na ktorej sa môžu objasniť a spočínúť rozvíjajúce sa vzťahy.

Hovoríme ti o praktikách sústredeného načúvania, upúšťania od nastavenia mysle, zaplňania poškodených miest v srdci, prijímania rozmanitosti, kolektívnej modlitby, hlbkej úcty k prírodnému svetu, umeleckého vyjadrenia a opätovného oboznámenia sa so schopnosťou tvoriť v mene samého života. Predmet dialógov sa mení, ale tento proces vždy poskytuje bránu, cez ktorú môže hovoriť Boh. Viac informácií o tejto práci získate na adrese.

The Ashland institute
P.O. BOX 366
Ashland, OR 97520
Tel.: 1-541-488-0003
e-mail: tai@mind.net

Ak sa v holistickom živote priatelíme so svojim prostredím a s ľuďmi v ňom, musíme sa spriatelieť aj sami so sebou. Musíme vychádzať z nového stavu bytia, novej jasnosti v tom, kto sme a kým chceme byť, a nového rozhodovania demonštrovať to vo svete.

Keď sa vysoký stav bytia zmení sa činnosť vo fyzickom svete, z našich životov zmizne zápas. Integrovali sme svoje vnútorné a vonkajšie ja. Keď som sa o tom dozvedel v **Rozhovoroch s Bohom**, chcel som zistiť, ako sa to dá prakticky dosiahnuť: ako môžem transformovať svoju činnosť vo všednom svete do posvätného vyjadrenia toho, kto naozaj som. Dospel som k nápadu napísať knižočku **Prinášači svetla** a tá, ako mi povedali ľudia, ktorí ju čítali, vniesla pochopenie aspoň do tejto záhady života.

Spomínanú knižočku dostanete v neziskovej nadácii ReCreation, ktorú sme s Nancy založili pred niekoľkými rokmi, aby nám pomohla zvládnuť všetku prichádzajúcu energiu (teraz takmer 300 listov týždenne z celého sveta), čo je výsledkom publikovania Rozhovorov s Bohom, a šíriť jej poslanstvo.

Ak hľadáte možnosť väčšieho vzájomného pôsobenia, nadácia každý rok usporadúva päťdňové intenzívne kurzy Pretváranie seba samého. Ich základ tvoria **Rozhovory s Bohom** a určené sú najmä tým, čo hľadajú spôsoby, ako dospieť ku skutočnej zmene svojho života a žiť holisticky.

O ďalšie informácie o týchto duchovných cvičeniach požiadajte na adrese:

CWG Recreation Your Self Retreats
ReCreation Foundation
PMB # 1150
1257 Siskyyou Blvd
Ashland, OR 97520

Navyše, veľa otázok o holistickom spôsobe života – a teda aj o všetkých problémoch, ktoré zachytáva materiál v Rozhovoroch s Bohom – nájdete v pravidelnom informačnom bulletine našej nadácie. (Nadáciu sme pomenovali ReCreation, pretvorenie, vďaka odkazu **Rozhovorov s Bohom**, že cieľom života je nanovo sa pretvoriť v nasledujúcej najväčšej verzii najväčšej vízie toho, kto ste.) Informačný bulletin obsahuje otázky čitateľov zo všetkých strán. Na každý list odpovedám osobne.

Keby ste chceli zostať napojení na energiu Rozhovorov s Bohom, môžete si predplatiť dvanásť čísiel bulletinu tak, že pošlete nadácii \$ 35 (\$ 45 tí, ktorí žijú mimo USA).

Posledný zdroj, o ktorý sa chcem s vami podeliť, je úžasná zbierka najlepších otázok a odpovedí sa posledných päť rokov, nazvaná otázky a odpovede o Rozhovoroch s Bohom. (Questions and Answers on Conversation with God). Táto kniha spolu so Sprievodcom Rozhovormi s Bohom (CWG Guidebook – obe vydalo vydavateľstvo Hampton Roads) sú dve

najužitečnejšie knihy pre tých, ktorí sa naozaj úplnejšie snažia pochopiť materiál Rozhovorov s Bohom a nájsť praktický spôsob, ako ho použiť v každodennom živote.

Dúfam, že touto aj inou cestou sa všetci naučíme viac o holistickom spôsobe života, čo to naozaj je a ako ho zažívať. Kedysi sme takto žili celí a súč celí. Chápali sme sebe samých ako súčasť celého systému a nerobili sme nič individuálne, čo by nás kolektívne ovplyvnilo negatívne. Ak sa dostaneme nazad na to miesto, budeme môcť ozdraviť svoje životy a ozdraviť svet.

Bud'te požehnaní.

Přes 7000 stran a 3000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)

26.9.2007

IVO A. BENDA